

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

8. ČÍSLO / XXI. ROČNÍK

12 Kč • 0,55 €

24. ÚNORA 2013

Z obsahu:

**Věřím v Boha,
Stvořitele lidské bytosti**
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
6. února 2013
- strana 2 -

**Stát se nepoddajným
skrze Boží lásku**
Raymund Fobes
- strana 4 -

**Někde nedostatek
studentů teologie,
jinde zase velký boom**
- strana 5 -

**Ne my vytváříme liturgii,
nýbrž liturgie přetváří nás**
50 let II. vatikánského
koncilu - svědectví
jednoho cisterciáka
z Heiligenkreuz
- strana 6 -

**Benedikt XVI. se vzdal
papežského úřadu**
- strana 7 -

**Víra je strážcem
mého bytí**
Lectio divina Bene-
dikta XVI. v římském
semináři 9. února 2013
- strana 8 -

**Modlitební služba
rodinného centra pomáhá
už déle než rok**
- strana 11 -

*Dne 11. února 2013 Svatý otec Benedikt XVI.
rezignoval na papežský úřad*

Editorial

V posledních dnech nejen katolíky, ale celý svět zasáhla zpráva o rezignaci Benedikta XVI. na papežský úřad. Právě proto, že jde o vpravdě historickou událost, která se naposled stala v roce 1294 při dobrovolném odstoupení Celestýna V., je nutné uvědomit si výzvu, jež před katolíky vyvstává.

Benedikt XVI. vynaložil ohromné úsilí, aby obnovil církev uvnitř, v samém jádru její existence. Duchovní plody této snahy můžeme pozorovat na mnoha místech světa, v rozličných oblastech života. Nejde jen o liturgii, která se stala pro mnohé ústředním tématem papežovy pastorační péče. Svatý otec svými jasnými, teologicky i filosoficky přesnými a bohatými myšlenkami především usměrňoval a prohluboval víru svěřeného Božího lidu, a to i tehdy, když to bylo některými přijímáno s nevolí.

Rok víry, ve kterém tento velký papež-teolog a pokorný služebník Eucharistie odstoupil ze svého úřadu, je příznačný pro odkaz, který nám zanechává. Je na nás, abychom pokračovali ve velkém úsilí o obnovu své víry do té míry, abychom byli nasazeni pro Krista až do krajnosti. Tak jak to dosvědčují svým životem i Benedikt XVI.

Kde k tomu vzít sílu, víme – pokorný intenzivní život z Eucharistie, každodenní modlitba a rozjímání, znalost předmětu víry... Na příkladu cisterciáckého kláštera v Heiligenkreuz vidíme, jak pravdivě uchopené Boží tajemství přitahuje i dnešního člověka. Církve ve své tradici má co nabídnout, ale je třeba, aby všichni křesťané žili stejnou vírou danou Kristem na počátku, ne nějakou její verzi přizpůsobenou vlastním představám. Právě Benedikt XVI. často vyzýval, abychom se nepřizpůsobovali tomuto světu. Neznamená to, že nebudeme žít uprostřed světa (viz např. papežova komunikace na internetu). Ale vždy a všude bude s každým z nás Bůh, který skrze naše jednání může proměnit některou skutečnost, částku tohoto světa.

S pohledem upřeným na trpícího Krista, jak nám to postní doba nabízí, přejeme Svatému otci, aby v síle Toho, ve kterého uvěřil a kterého hlásá, prožil čas zaslouženého odpočinku v milosti Boží a v modlitbě, kterou nám přislíbil, dovršil dílo, které započal.

A s prosbou na rtech za volbu nového papeže vstupme do dalšího období života katolické církve s nadějí, že Kristus vítězí v každém srdci, které se mu otevře.

Daniel Dehner

Věřím v Boha, Stvořitele lidské bytosti

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci 6. února 2013

Drazí bratři a sestry, *Krédo* začíná tím, že nazývá Boha „všemohoucím Otcem“, jak jsme o tom rozjímali minulý týden, a vzápětí dodává, že je „Stvořitelem nebe a země“, čímž odkazuje na úvodní větu Bible. V prvním verši Písma svatého totiž čteme: „Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi.“ (Gn 1,1) Bůh je počátkem všeho a v kráse stvoření se zračí všemohoucnost milujícího Otce.

Ve stvoření se Bůh projevuje jako Otec, neboť je počátkem života a stvořením ukazuje svoji všemohoucnost. Obrazy užitých Písmem svatým jsou velice působivé (srov. Iz 40,12; 45,18; 48,13; Ž 104,2,5; 135,7; Př 8,27–29; Job 38–39). Jako dobrý a mocný Otec se s láskou a věrně stará o své tvory, aby nikdy nezahynuli. (srov. Ž 57,11; 108,5; 36,6) Stvoření se tak stává místem poznání a uznání všemohoucnosti Pána a jeho dobroty, stává se pro nás věřící pobídkou k víře, abychom hlásali, že Bůh je Stvořitel. „Virou poznáváme“ – píše autor *listu Židům* – „že svět byl stvořen Božím slovem, takže to, co vidíme, nepovstalo z něčeho, co zde už bylo.“ (Žid 11,3) Víra v sobě tedy zahrnuje umění rozpoznat stopy Neviditelného ve viditelném světě. Věřící může číst velkou knihu přírody a porozumět jejímu jazyku (srov. Ž 19,2–5), ale nezbytné je Slovo jeho zjevení, které vzbuzuje víru, aby člověk mohl dosáhnout plného uvědomění reality Boha jakožto Stvořitele a Otce. V knihách Písma svatého může lidská inteligence ve světle víry nalézt klíč k porozumění světu.

Zvláštní místo zaujímá zejména první kapitola knihy *Geneze*, která velkolepě líčí stvořitelské Boží dílo uskutečněné v sedmi dnech. V šesti dnech Bůh dokonává stvoření a sedmý den, v sobotu, zanechává veškeré činnosti a odpočívá. Je to den svobody pro všechny, den společenství s Bohem. Kniha *Geneze* nám tímto prvním obrazem ukazuje, že Bůh nejprve zamýšlel setkat se s láskou, která bude odpovídat na jeho lásku. A proto pak stvořil materiální svět, do něhož zasadil tuto lás-

ku, tedy tvory, kteří mu svobodně odpoví. Struktura textu umožňuje opakování důležitých sdělení. Šestkrát se například vyskytuje věta: „Bůh viděl, že je to dobré“ (vv. 4.10.12.18.21.25), a na závěr, posedmé, po stvoření člověka: „Bůh viděl všechno, co udělal, a hle – bylo to velmi dobré.“ (v. 31) Všechno, co Bůh stvořil, je krásné a dobré, prostoupené moudrostí a láskou; stvořitelská činnost Boží vnáší řád a harmonii, obdařuje krásou. Z vyprávění *Geneze* dále vysvítá, že Pán tvoří svým Slovem: desetkrát za sebou stojí v textu: „Bůh řekl:“ (vv. 3.6.9.11.14.20.24.26.28.29) Slovo, *Logos* Boží, je počátkem reality světa: Bůh řekl a stalo se. Taktó je zdůrazněna účinná moc božského Slova. Žalmista recituje: „Jeho slovem vznikla nebesa, dechem jeho úst všechnen jejich zástup..., On totiž řekl – a stalo se, on poručil – a vše povstalo.“ (Ž 33,6.9) Život se rodí a svět existuje, protože je poslušný Božího Slova.

Naše otázka zní: má dnes, v době vědy a techniky, ještě smysl mluvit o stvoření? Jak máme rozumět vyprávění *Geneze*? Bible nechce být učebnicí přírodních věd, nýbrž poskytnout porozumění autentické a hluboké pravdě věcí. Základní pravda, kterou vyprávění *Geneze* odhaluje, spočívá v tom, že svět není shlukem mezi sebou bojujících sil, ale má svůj počátek a stabilitu v *Logu*, ve věčném Rozumu Boha, který bez ustání nese celé veškerenstvo. Existuje určitý plán se světem, který se rodí z tohoto Rozumu, z Ducha Tvůrce. Věřit, že toto je základem všeho, osvětluje každý aspekt života a dává odvahu vyrovnávat se s dobrodružstvím života v důvěře a s nadějí. Písmo nám tedy říká, že počátkem bytí a světa – naším počátkem – není iracionalita a nutnost, nýbrž rozum, svoboda a láska. V to poslední věříme.

Chtěl bych však říci ještě pár slov o vrcholu celého stvoření: muži a ženy, lidské bytosti, jediné, která má „schopnost poznat a milovat svého Stvořitele“ (*Gaudium et spes*, 12). Žalmista se táže s pohledem upřeným k nebi: „Když se zahledím

Dokončení na str. 13

Poměry a situace, jimiž procházel praotec Abrahám, jsou něčím pro tebe velmi vzdáleným. Ale především jedno by nemělo ujít tvé pozornosti: v jak důvěrném styku byl tento spravedlivý s Hospodinem. Jeho hluboká víra, kterou osvědčil ve velkých zkouškách, se projevuje jeho poslušností a důvěrou. Nemyslí si, že Bůh rozmlouval jen se starozákonnými patriarchy a proroky. Má stejný zájem rozmlouvat i s tebou. Jestliže se ti zdá, že mlčí, není to spíše následek lidské hluchoty? Chceš-li se učit rozmlouvat s Bohem, pros Ducha Svatého, aby tě vzal na horu Tábor.

Ježíš vystoupil na tuto výšinu právě proto, *aby se modlil*. Vzal s sebou i tři ze svých učedníků, aby byli svědky, jak se modlí jejich Učitel. *Jeho tvář nabyla jiného vzhledu*. Co se s ní stalo? Zračí se v ní nekonečná sláva, velebnost a dobrota Otce, se kterým tak důvěrně rozmlouvá. V tom spočívá síla opravdové modlitby, že tě může vynést až na vrchol hory, abys tu rozmlouval se svým Bohem tváří v tvář. Opravdová modlitba proměňuje.

Co je obsahem takového rozhovoru? Měj na paměti, že je mnohem více toho, co chce Bůh říci tobě, než toho, co bys měl povědět ty. Tvým úkolem je především *uvěřit*. Tak jako vyvedl kdysi Abraháma, nyní vede svého Syna, a přijmeš-li to s vděčností a láskou, povede i tebe. Cíl je ve všech případech stejný. Je jím **zaslíbená země**.

Zaposlouchej se, o čem rozmlouvá se svými dvěma hosty: *o cestě, kterou má nastoupit v Jeruzalémě*. To je přesně to, o čem předtím rozmlouval se svým Otcem a čeho je stále plné jeho srdce. Skutečným *naplněním* této cesty však není jeho budoucí utrpení, ponížení a potupná smrt, ale **slavné zmrtvýchvstání**. Syn rozmlouval s Otcem o jejich **společné oběti**. Tvůj Pán vystoupí na kříž jako oběť svého Otce, který *tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby nikdo, kdo v něho věří nezahynul, ale měl život věčný*⁽¹⁾. Aby Otec mohl obětovat svého Syna, musí mu Ježíš svou poslušností otevřít cestu. Velikost kalvarské oběti je přímo úměrná lásce, jakou Otec od věčnosti miluje svého Syna, a velikost Synovy poslušnosti je úměrná lásce, jakou Syn miluje Otce. Synova bolest bude v neměnné míře i bolestí Otce, aby pak Otec oslavil Syna

Hledět na Kristovu tvář

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Mluvili o cestě, kterou měl nastoupit.

slávou, která je jeho slávou. Jeho sláva je v tom, že spolu se Synem mají život věčný ti, kteří v něho uvěřili.

Bůh s tebou nikdy nejedná jednostranně. Každá oběť, kterou od tebe žádá, není jen tvojí, ale i jeho obětí. Každý z vás se na ní podílí mírou své lásky. To je záležitost, o které chce s tebou Otec hovořit, kterou ti chce vyložit. Dokud se díváš jen sám na sebe, nemůžeš pochopit smysl toho, o čem chce s tebou Otec rozmlouvat. Když je řeč o utrpení a oběti, *zmocňuje se tě bázeň*, tvé člověčenství se brání a raději *upadá do těžkého spánku*.

Aby se mohl Boží Syn obětovat ve svém krvavém utrpení a smrti, spojil své božství s člověčenstvím. Abys ty mohl překročit své lidské meze a svou lidskou bázeň a vstoupit na cestu spásnou oběti, musíš své člověčenství spojit s božstvím.

Jak to můžeš udělat? Podle Otcova pokynu ve spojení s Ježíšem: *Toto je můj milovaný Syn, toho poslouvejte*. Všechno, co od tebe tvůj Pán žádá, nauč se přijímat s vědomím, že je to tvá milující Otcem zvolená *cesta, která se má naplnit*. Ani ona nekončí a nevrcholí v hlubinách bolesti, ale směřuje ke svému naplnění ve slavném zmrtvýchvstání. Když ti Pán tlumočí své pozvání, abys *vzal svůj kříž a následoval ho*⁽²⁾, zve tě tak do své společnosti, k účasti na svém božství i na své božské oběti, aby i o tobě platilo, že jsi Otcův milovaný. Ještě se tak bojíš?

Vtiskni si hluboko do srdce podobu Ježíšovy oslavené tváře a rozpomeň se na ni, až ji uvidíš zohavenou a poníženou, aby ses pak nad ní nepohoršil. Čím nepodobnější bude její vzhled, tím větší je láska, která to dovolila, ale tím větší bude také jas její budoucí slávy. To platí i o těch, kteří uposlechnou a půjdou za ním. *Důvěřuj v Pána, buď silný, ať se vzchopí tvé srdce*.⁽³⁾

„Pane Ježíše, *dobře je, že jsem zde*. Bereš mě s sebou, ačkoliv jsem se choval *jako nepřítel tvého kříže*. Mé srdce k tobě *mluví, má tvář hledá tvoji tvář*. Nechci se již vracet mezi ty, kteří tvůj kříž odmítají, kteří ho nechtějí ani vidět. *Všechna jejich sna-*

Liturgická čtení

1. čtení – Gn 15,5–12.17–18

Bůh vyvedl Abraháma ven a pravil: „Pohlédni na nebe a spočítej hvězdy, můžeš-li je spočítat!“ – a dodal: „Tak (četné) bude tvé potomstvo!“ (Abrahám) Hospodinu uvěřil, a ten ho za to uznal za spravedlivého. (Znovu) mu pravil: „Já jsem Hospodin, já jsem tě vyvedl z Uru Chaldejců, abych ti dal tuto zemi do vlastnictví.“ (Abrahám) řekl: „Pane, Hospodine, podle čeho poznám, že ji dostanu do vlastnictví?“ (Bůh) mu řekl: „Vezmi pro mě jalovici, kozu, berana, všechny tříroční, pak ještě hrdličku a holoubě.“ (Abrahám) mu přinesl všechna tato zvířata, rozpůlil je a položil jednu polovici proti druhé, ale ptáky nerozpůlil. Dravci se slétali na mrtvá těla, ale Abrahám je odháněl. Slunce se sklánělo k západu, když Abrahám upadl do hlubokého spánku; pojala ho hrůza a velká tíseň. Zatím slunce zapadlo, nastala tma, a hle – dýmající pec a ohnivá pochodeň přešly mezi oněmi rozpůlenými částmi. V ten den uzavřel Hospodin s Abrahámem smlouvu a řekl: „Tvému potomstvu dávám tuto zemi od Egyptského potoka až k veliké řece, řece Eufratu!“

2. čtení – Flp 3,17–4,1

Bratři, jednejte všichni tak, jak jednáám já, a dívejte se na ty, kdo žijí podle mého příkladu. Často jsem vás na to upozorňoval, a teď to říkám se slzami v očích, že se jich mnoho chová jako nepřátelé Kristova kříže. Jejich konec je záhuba, jejich bůh je břicho a vychloubají se tím, zač by se měli stydět, mají zájem jenom o věci pozemské. My však máme svou vlast v nebi, odkud také s touhou očekáváme spasitele Pána Ježíše Krista. On přemění naše ubohé tělo, aby nabylo stejné podoby jako jeho tělo oslavené. Způsobí to jeho moc, kterou si může podřídit všecko.

Dokončení na str. 8

ha je obrácena jen na věci pozemské. Holedbají se věcmi, za které by se měli stydět. Jejich bůh je břicho. Je jich mnoho.

Neodmítej svého služebníka.⁽⁴⁾ Přijmi moji ochotu obětovat se spolu s tebou, aby byli zachráněni ti, které čeká záhuba.“

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Jan 3,16; ⁽²⁾ srov. Mt 16,24;

⁽³⁾ resp. žalm 27; ⁽⁴⁾ tamt.

Stát se nepoddajným skrze Boží lásku

Pokoušení Krista a naše postní doba

Uprostřed února začíná v tomto roce postní doba, která má nás křesťany připravit na Velikonoce – na velký Boží zážitek k naší spáse, na vzkříšení jeho Syna.

Tato příprava je nutná a důležitá, i když povědomí postní doby u širší veřejnosti do značné míry zmizelo. Většinou jde dnes lidem jenom o vědomí jídla, aby tělesně ubírali, aby se postavili proti nerozváznému příjmu jídla, omezili množství, omezili tučná jídla a sladkosti.

Křesťanům nejde v postní době o toto. Cílem musí být daleko více, abychom se přiblížili Bohu. K tomu nám má být omezení jídla pomocí. Umírněnost otevírá pohled na to podstatné, tedy na Boha. A to také tím, že ušetřené dám k potřebě nutným, vyplním Boží vůli, která požaduje solidaritu mezi lidmi, kteří jsou jeho stvořením.

Ježíšův půst a jeho pokoušení

Když se podíváme do Písma svatého, dozvíme se, že také Ježíš se postil po čtyřicet dnů, aby se připravil na svoji službu zvěstování Božího království. V této situaci se musel postavit třem pokoušením od ďábla. Na první neděli postní stojí tyto texty také jako evangelium v centru mše svaté. Jsou v podání tří evangelistů: Marka, Matouše a Lukáše. Marek píše jenom ve dvou verších své první kapitoly o tom, že Ježíš byl pokoušen. Matouš a Lukáš vyjmenovávají všechna tři pokoušení, ale v různém pořadí.

V podstatě jde u všech tří pokoušení o to, že Odpůrce sází všechno na to, aby Ježíše odvrátil od jeho nebeského Otce. Ale Ježíš se ovšem nedá ovlivnit, i když trpí hladem.

Zprávy o pokoušení mají také něco společného s naší přípravou na Velikonoce. Poučují nás o tom, jak máme prohloubit svůj vztah k Bohu. A o to nakonec jde. V prvním svazku knihy o Ježíši zdůrazňuje papež Benedikt XVI. v souvislosti s příběhy pokoušení, že jádrem každého pokoušení je vždycky „odsunutí Boha bokem“, aby „vedle všech ostat-

ních záležitostí našeho života byl chápán jako druhořadý, nebo dokonce přebytečný a rušivý“.

Nejenom chlebem, ale hlavně Božím slovem

O co jde konkrétně při pokoušení? Prvním pokoušením je u Lukáše a Matouše to, že ďábel vyzývá hladového Ježíše, aby proměnil kamení v chléb a tím dokázal, že je Boží Syn. Výzva k důkazu božství přichází také ve druhém pokoušení (u Lukáše je to třetí). Ježíš se ale v žádném případě nedá. Tady říká Odpůrce: „Člověk nežije jenom chlebem, ale každým slovem, které vychází z Božích úst.“ Zde Ježíš poukazuje na Deuteronomium (Dt 8,3), na pátou knihu židovského Zákonu, kdy k zahánění hladu Izraelité při svém útěku z Egypta dostávají od Boha manu. Je zajímavé, že Ježíš také později v Janově evangeliu, když je řeč o Chlebu života (Jan 6,22–59), který vede k Eucharistii, srovnává tento Chléb s manou. Tato mana, píše se tam, nesyťí skutečně

– ale Chléb živý, tedy Ježíš sám. Ježíš sám, kterého tajemně přijímáme, může skutečně nasytit.

Na druhé straně je ale jasné, že odpověď Ježíše ďáblovi neznamená, že by nám měl být hlad ve světě lhostejný. V zářném rozmnožení chlebě Ježíš ukázal, že Bůh považuje za důležité sytit také tělesný hlad.

Ale nejde zde jenom o ty, kteří opravdu trpí hladem. Jde o ty, jejichž Bohem je břicho, nebo jinak řečeno, o ty, kteří zbožňují materiální a čistě pozemské věci, kteří chtějí mít stále více – kariéru, bohatství, světskou slávu a přitom na Boha zapominají. Ale nakonec je to přece Bůh, který můj život obohacuje. Kdo se snaží o materiální bohatství a slávu, chce stále více – jeho duše nemá pokoj. Pokoj je možný, jenom když se rozpomenu na Boha. Proto je v postní době účelné, když se rádně podívám, jak je pro mě důležité „břicho“ a pozemské věci, abych mohl svůj život v tomto smyslu „odsvětřit“. S tímto postojem se mohu dobře připravit na Velikonoce a potom celým srdcem pochopit tajemství, že Bůh je konečným vítězem, s nímž smím mít společenství navěky.

Boha nepokoušet

Ve druhém pokoušení u Matouše (u Lukáše je to třetí) požaduje ďábel od Ježíše, aby se vrhl z chrámu, aby dokázal, že je Boží Syn. Odpověď Ježíšova je odkazem na místo v knize Deuteronomium. „Nebudeš pokoušet Pána, svého Boha.“ V této křiklavé podobě se nám může zdát toto pokoušení cizí. Sotva by někdo z nás přišel na myšlenku vrhnout se z vysoké budovy, aby tímto způsobem Boha vyzýval, aby ho ochránil od zranění při pádu.

Na druhé straně existují také jemnější pokusy, jak pokoušet Boha. Typickým příkladem je, když od Boha žádáme, aby plnil naše přání. Je to často přirozené a pochopitelné, že v obtížných situacích, třeba při vlastní nemoci, nebo když některý náš blízký umírá, od Boha žádáme, aby nás nebo naše příbuzné uzdravil. Přesto Bůh nebude vždycky reagovat tak, jak bychom si přáli. Ježíš sám zakusil tuto zkušenost – na hoře Olivo-

*Kristus na hoře Olivové:
Jestli je to Tvá vůle,
Otče, dej, ať mě tento kalich mine.
Ale ať se stane Tvá vůle.*

vé. On prosil vroucně Otce, aby od Něho odňal kalich kříže. Ale Otec tuto modlitbu nevyslyšel. Ježíš ostatně vyslyšení této modlitby nepožadoval, říká jednoznačně: I když mě neušetříš kalichu kříže, ať se stane Tvá vůle.

Toto „buď vůle Tvá“ se modlíme v každém Otčenáši, musíme to chápat ze stanoviska Boží lásky. Bůh v podstatě chce, aby se nám dobře vedlo. Když naše prosby nevyslyší, pak to má hlubší smysl, který my nechápeme. Někdy jej pochopíme později. Možná se nám už stalo, že nám Bůh nesplnil konkrétní přání, a později jsme postřehli, že to pro nás bylo tak dobře.

V jiných případech je ale také důležité, abychom si nacvičili důvěru v Boha, abychom si stále více a více ujasňovali, že Bůh má cíl, aby bylo pro nás všechno dobře – možná ne na tomto, nýbrž v budoucím světě. Také k takovému návratu nám může pomoci postní doba.

Rozhodnout se pro Boha

Ve třetím pokušení (u Lukáše je to druhé) vyzývá ďábel Ježíše, aby se mu klaněl. Za to mu chce dát všechna království světa. Tady jde o prastaré pokušení člověka, aby se od Boha odvrátil, když se domníval, že našel něco lepšího. A tím jsme přesně v naší době. Bohoslužba mizí, o svátost pokání už není zájem. Přece právě tady jsme jako věřící a praktikující křesťané vyzýváni, abychom ostatní lidi svým jednáním přesvědčili o správnosti křesťanství.

Jde o to, abychom si vstípili, že před Bohem se ničemu nemá dávat přednost. To neznamená, že by nám měli být naši bližní lhotejší – vždyť láska k bližním je také v záměru Božím. To ale znamená, abychom svůj život řídili podle Boha a abychom žili ze vztahu k Němu. Právě to vede k opravdové solidaritě s bližními a konečně také k tomu, že náš vlastní život bude naplněný. Ale k tomu je zase nutné, abychom se stále více spoléhali na Boha a vědomě se ptali, jak bychom se měli k Němu přiblížit. Předvelikonoční postní doba je proto také časem obrácení, při němž by měla mít své místo i svátost pokání. A tu by bylo dobré předsevzetí litosti: „Pane, pomoz nám, abychom neupadli do pokušení.“

Z Der Fels 2/2013 přeložil -mp-

Někde nedostatek studentů teologie, jinde zase velký boom

Nedostatek kandidátů kněžství ohrožuje teologické fakulty v Německu. Jsou laičtí studenti a profesorky řešením? Na posledním výročním setkání zástupců katolických teologických fakult v St. Augustin bylo hlavním tématem přežití těchto fakult. Počet uchazečů o plné studium podle zprávy Dómského rádia v posledních 15 letech klesl zhruba o polovinu na dnešních 2 000 studentů, počet doktorandů klesl o zhruba čtvrtinu na 75 disertací za rok. V Bambergu a Pasově musely být katolické fakulty zavřeny. Biskup z Esse- nu Franz-Josef Overbeck překládá též z finančních důvodů – ve velkých kněžských seminářích je velmi málo studentů – výchovu budoucích kněží z univerzity v Bochumi do Münsteru, kde jsou již vzdělávání budoucí kněží biskupství Aachen a Osnabrück.

Dómské rádio cituje fundamentálního teologa Alexandra Loichingera z Meinz: „Největším nepřítelem katolických fakult je sama církev!“ Fakulty stojí a padají s výchovou budoucích kněží po – v zákoně zakotvené – dohodě státu a církve. Vzdělávání laiků je prý jediná šance na přežití teologického vysokého školství. Bez ohledu na to, jestli mu hrozí začlenění do „světských“ oborů nebo vyčlenění z nich tím, že nabízí studium oborů učitelství.

V současné době je 13 % profesorů ženského pohlaví. Tím jsou podle něj fakulty na dobré cestě, ale stále ještě ne srovnatelné vzhledem k počtu u jiných fakult, kde tvoří ženy celou pětinu profesorského sboru.

Zcela jiný obraz ukazují v oblasti německy mluvící jiné vysoké školy pro teologii. Jednou z nich je Filosoficko-teologická vysoká škola Benedikta XVI. v Heiligenkreuz, vysoká škola papežského práva. Také ona stojí před finančními problémy, ale ze zcela protikladných důvodů: je jednoduše příliš malá, aby mohla přijmout tolik studentů. Nutné stavební rozšíření sám klášter nezvládne ani za pomoci arcidiecéze Vídeň.

9. září 2007 papež Benedikt XVI. během své návštěvy cisterciáckého kláštera řekl: „Stejně tak, jako je důležitá integrace teologických disciplín do »univerzality« vědění skrze katolické teologické fakulty na státních univerzitách, stejně tak je přece důležité, že existují výrazná místa studia, jako to vaše, kde je možné prohlubující spojení vědecké teologie a žité spirituality. Bůh není prostý objekt teologie, on je stále její živý subjekt. Křesťanská teologie též nikdy není prostá lidská řeč o Bohu, nýbrž je stále zároveň Logos a logika, ve které se Bůh ukazuje. Proto jsou vědecká intelektualita a žitá zbožnost dvě složky studia, které se neměnně vzájemně doplňují. Když se bude teologie snažit o uznání přísné vědeckosti v moderním smyslu, může jí dojít dech víry. Ale tak jako liturgie, která se zapomněla dívat na Boha, je liturgií na konci, stejně tak teologie, která již nedýchá v prostoru víry, přestává být teologií; zůstává tu jen celá řada spolu souvisejících disciplín. Kde je ale provozována »klečící teologie«, jak ji požadoval Hans Urs von Balthasar, tam nebudou plody pro církev v Rakousku i jinde chybět. Tato plodnost se ukazuje v podpoře a vzdělání lidí, kteří v sobě nesou duchovní povolání. Kde je zanedbávána intelektuální dimenze, lehce vzniká pokrytecký fanatismus, který skoro výhradně žije z emocí a nálad, které však nemohou být nosnými po celý život. A kde je zanedbávána spirituální dimenze, vzniká slabý racionalismus, který svým chladem a odtažitostí nikdy nedojde k nadšenému odevzdání se Bohu.“

Zdá se, že úspěch této vysoké školy, která slouží k vzdělávání budoucích kněží již od roku 1802, dává papeži za pravdu. V klášteře Heiligenkreuz žije v současné době 82 mnichů s průměrným věkem 48 let. Podle svých slov pěstují heiligenkreuzští cisterciáci zvláště latinskou chórovou modlitbu podle norem II. vatikánského koncilu v gregoriánském chorálu, jehož CD-nahrávky jsou již světoznámé.

ZENIT.org, 30. ledna 2013

Přeložil -tk-

Ne my vytváříme liturgii, nýbrž liturgie přetváří nás

50 let II. vatikánského koncilu – svědectví jednoho
cisterciáka z Heiligenkreuz

Má osobní cesta k liturgii Církve začala v mé domovské farnosti sv. Rocha a Šebestiána ve Vidni. Tuto farnost vedou kněží Oratoria sv. Filipa Neri. Po svém prvním svatém přijímání jsem se stal ministrantem a od tohoto okamžiku jsem začal v řádné formě římskokatolického ritu spolupůsobit. Řečí liturgie byla němčina. V neděli byla sloužena mše svatá i v latině, ale k té nebyli malí ministranti přidělováni. Být ministrantem farnosti sv. Rocha je jistým způsobem „základní liturgické vzdělání“. Zdaleka to není samozřejmé, že může dnes člověk slavit liturgii i navenek, že tedy odpovědi, které mu při liturgii přísluší, zná, nebo ví, kdy se sedí, kdy se stojí, kdy se klečí. Ještě řidčeji se setkáme s tím, že někdo ví, proč právě to nebo ono držení těla nastalo, že by liturgické držení těla mělo vyjadřovat vnitřní postoj člověka směrem k Bohu. Tyto věci nám byly v naší farnosti předkládány a byly doprovázeny velmi dobrou katechezí o vnitřních důvodech jednotlivých pohybů, takže pro nás nebyly jenom vnějším pohybem, nýbrž nám pomohly vyvíjet se stále více k živé spoluúčasti.

Jako dítě jsem samozřejmě nemohl rozumět veškerému průběhu a všem symbolům v liturgii a vyplnit je obsahem. Ale skrze slavnostní vnější formu s mnoha znamením a rity jsem vstoupil do skutečnosti, která mě pobídla k tomu, abych se později ptal přesněji. Že například při zvěstování evangelia během slavnostní mše svaté provázejí Slovo Boží svičky, jsem mnohokrát viděl a někdy také sám připravoval. Nyní vím, že tím smím zvěstovat toho, který o sobě říká, že je světlo světa (Jan 8,12). Že Slovo, které zvěstují, je světlo, které osvětluje kroky lidí a umožňuje jim bezpečnou cestu životem (srov. Ž 119,105). Že ten, kterého smím lidem zvěstovat, chce, aby ti, kteří jeho Slovo slyší, stejně tak zářili (Flp 2,15).

A konečně že tam, kde již není zvěstován, chybí světu světlo a nejdříve je tam šedivo a nudně, nakonec ale tma a temnota.

Liturgie byla utvářena velkou úctou k Eucharistii. Klečení během proměňování a eucharistické modlitby, stejně tak i při přijímání Eucharistie bylo běžné a možná to nejlepší uvedení k pochopení tohoto „srdce“ Církve, které lze obdržet. Vždy na mě dělali dojem ti kněží a věřící, kteří slavili mši svatou s vnitřní odevzdaností. Některá pokleknutí jistého kněze po proměňování byla pro mne významnější katechezí než mnoho slov. Byla to tato tichá znamení víry, která mi pomohla najít vlastní víru a ptát se: Co se zde děje? Co to znamená? Jaký je k tomu můj postoj? Za tato svědectví jsem velmi vděčný.

Liturgie byla vždy slavena dle pokynů v liturgických knihách. Tím bylo vyjádřeno, že slavnost Eucharistie je slavností jedné katolické církve. Slavností Církve, které se kněz a věřící účastní. Od té doby mě vždy rušilo, když kněz nebo také jiní věřící utvářeli mši svatou podle svých vlastních představ anebo na místech, na kterých to není vhodné, vkládali svá vysvětlení a poznámky. Mše svatá není soukromou slavností kněze nebo farnosti, společenství, nýbrž slavností celé Církve. Ne my vytváříme liturgii, nýbrž liturgie přetváří nás. Obsah liturgie netvoří naše kreativita nebo fantazie, ale jeden Ježíš Kristus, který je stále stejný, včera, dnes a na věky (Žid 13,8).

Další se pro mě stalo důležitým: Spojení liturgie s pokusem žít každý všední den jako učedník Ježíšův. Liturgie je setkání s Ježíšem Kristem v jeho slovu a svátostech. Toto setkání mění rovnováhu v životě člověka a to se musí projevit na způsobu jeho myšlení, mluvení a jednání. Někdy mám dojem, že existují lidé, kteří kvůli nejmenším liturgickým jednotlivostem zapominají na přikázání milovat bližního svého a Boha.

Jeden kněz mi jednou o liturgii řekl: Je příliš svatá na to, aby se o ní dohadovalo. Je dobré a důležité o liturgii přemýšlet, klást o ní otázky a také ji bránit před zneužíváním. Ale nesmí se potom příliš lehkomyšlně přejít k vytváření frontových linií uvnitř Církve. Cítím to u některých lidí, když jde o otázku, zda odpovídá římský ritus více onomu tajemství, které je tu slaveno, ve své řádné, nebo mimořádné formě. Rozumím motu proprio „Summorum pontificum“ tak, že papeži jde o smíření a vnitřní obohacení liturgického života, a ne o to – jak se mnohdy zdá – postavit proti sobě dvě fronty.

Každopádně kněží mé domovské farnosti byli věrohodným příkladem, že by na člověku, který neděli co neděli, nebo dokonce denně slaví Eucharistii, mělo být nějakým způsobem toto poznat. Potkává přece v této slavnosti pokaždé toho, který o sobě říká, že je pravda a láska v osobě. Jako cisterciák v klášteře Heiligenkreuz, kterým jsem již od roku 2006, se můj pohled na liturgii ještě více prohloubil. V Řeholi sv. Benedikta, podle které my cisterciáci žijeme, stojí: „Nemá se ničemu dávat přednost před bohoslužbou.“ (RB 43,3) Tato věta je zároveň upřesněním jiného příkazu sv. Benedikta: „Před Kristem nemají (mniši) dávat ničemu přednost.“ (RB 72,11) Nic a nikdo nemá před liturgií přednost. Nic a nikdo nemá přednost před Kristem. Při snaze o uskutečnění tohoto příkazu vyplyne pěkná slavnost liturgie sama od sebe.

Během své návštěvy v klášteře Heiligenkreuz nás papež Benedikt XVI. povzbudil, abychom slavili liturgii s pohledem upřeným na Boha ve společenství se svatými, a řekl, že při veškerém snažení o liturgii musí být směrodatný pohled na Boha. U nás v klášteře se modlíme slavnostní officium skoro výhradně latinsky – v řádné „nové“ formě liturgie. Přiznávám, že jsem to zpočátku neměl s latinou lehké. Dnes je to několik důvodů, proč jsem z latiny jako liturgické řeči šťastný: Zaprvé pro nás mnichy, kteří jsme takřikajíc hlavním povoláním modlíci se a strávíme skoro čtyři hodiny denně slavnostní bohoslužbou Církve, texty, které se dennodenně modlíme, se neopotřebují. Vskutku existuje nebezpečí návyku. Tím, že se texty modlíme v jiné řeči, než je naše každodenní, je toto nebezpe-

Benedikt XVI. se vzdal papežského úřadu

čí eliminováno. Kromě toho se koncentrace zvyšuje a pozornost zesiluje.

Za druhé jsou staré řeči – a tím i latina – méně diferencované než moderní řeči. Mnoho slov v latině má velké sémantické pole, což textům propůjčuje velkou hloubku a umožňuje objevovat stále nové aspekty. A konečně je latina díky svým četným vokálům nejlépe ze všech řečí vhodná pro gregoriánský chorál. Chorál hraje v liturgii našeho kláštera nezastupitelnou roli. Zmizení chorálu z liturgického života Církve by bylo ztrátou velkého kulturního dědictví světa. Bez latiny ale chorál není možný. Přece se však zdá, že dochází ke znovuobjevení chorálu!

Často vyprávějí lidé, kteří se naši klášterní liturgie zúčastnili, jak moc byli gregoriánským chorálem citově zasaženi. Liturgie je událost pro celého člověka, postihuje člověka ve všech jeho smyslech a otevírá ho pro Boha. Právě hudba chorálu, který je zhudebněné slovo Boží, se dotýká člověka a otevírá ho pro duchovní zážitek. Chorál přichází z ticha a vede do ticha. Je to modlitba, která se stala hudbou. Ukazuje, že hudba a modlitba jsou dva způsoby, kterými se člověk vyjadřuje, které patří dohromady a vycházejí z nehlubšího nitra člověka a tohoto nitra se dotýkají.

Jako mnich rozumím své liturgické službě jakožto jdoucí zároveň ve dvojnásobném směru: jednou jako neúčelovému, ale smysluplnému předstoupení před živého a pravého Boha, který je sám o sobě hoden, abychom se mu klaněli. Stát před ním a sloužit mu, to je důvod k vděčnosti, neboť to je to, co člověku propůjčuje život a radost. K tomu přistupuje druhý směr: tato neúčelová modlitba k Bohu je zároveň službou člověku. Na jedné straně ve smyslu, že se modlíme za všechny lidi a za jejich velké i malé nouze a starosti. Na straně druhé tak, že modlitba těch, kteří Boha znají a s ním mluví a snaží se ho poslouchat, jsou také svědectvím pro všechny ty, kteří Boha neznají, kteří si myslí, že nemohou Boha zaslechnout a k němu se modlit. Nakonec se ale tyto dva směry modlitby spojí dohromady. „Boží sláva je živý člověk, život člověka ale je nazírání Boha.“ (Irenej z Lyonu, *Adv. haer.* IV,20,7)

Z Die Tagespost 148/2012 přeložil -tk-

V den, kdy si katolická církev připomíná Pannu Marii Lurdskou, 11. února 2013, papež Benedikt XVI. oznámil, že se vzdává ze zdravotních důvodů služby římského biskupa. Nezbyvá než toto překvapivé rozhodnutí Svatého otce respektovat a zároveň v pevné víře ve skutečnou Hlavu církve – Krista hledět do dalších dnů s nadějí. Je teď tak trochu na nás, papežových věrných ovečkách, abychom zintenzivnili své modlitby, a v době postní je nasnadě přidat i půst: za stávajícího papeže, aby mu Bůh dopřál přivést jeho pozemskou pouť do šťastného cíle – do nebeského království; za budoucího papeže, aby jeho zvolení bylo vedeno skutečně Duchem Svatým a aby v síle Kristovy moci byl pastýřem, který povede svěšený lid Boží neomylně cestou spásy. „Velkou moc má modlitba spravedlivého.“ (Jak 5,16) Vzpomeňme jen na poslední volbu nástupce Petrova – kolik to bylo obav..., ale Bůh vyslyšel volání a oběti mnohých a dopřál nám vskutku svatého papeže.

Za stávajícího papeže se můžeme jednoduše modlit např. z Kancionálu modlitbu č. 049A a můžeme přidat i prosbu za Boží pomoc v jeho zdravotním stavu.

Za volbu nového papeže se pak můžeme modlit například takto:

„Bože, věčný pastýři, ty sám ustavičně řídíš a chráníš svou církev: vyslyš naše prosby a dej, ať se naším novým papežem stane ten, kdo se ti líbí svatostí života a bude se o tvůj lid starat s apoštolskou horlivostí a láskou. Pošli nám takového pastýře, který zná své ovce a dává za ně svůj život. Bože, dej dary svého Ducha všem volícím kardinálům, aby je vedla láska ke tvé církvi a věrnost evangelium. Ať upřímně hledají tvou vůli a stanou se tvým nástrojem pro dobro Božího lidu. Ty sám, Bože, ukaž toho, který se jako nový papež stane pro nás otcem a světu ukáže cestu k tobě. Maria, Matko církve, oroduj za nás. Amen.“ (Z www.ruzenec.cz)

Český překlad prohlášení Benedikta XVI. v latinském jazyce (z www.radiovaticana.cz):

„Drazí bratři,

svolal jsem tuto konzistoř nejenom kvůli třem kanonizacím, ale také proto, abych vám oznámil rozhodnutí velké důležitosti pro život církve. Po opakovaném zpytování vlastního svědomí jsem před Bohem došel k jistotě, že moje síly z důvodu pokročilého věku již nestačí na náležité vykonávání petrovskeho úřadu. Jsem si dobře vědom, že tato služba pro svou duchovní povahu musí být konána nejenom činy a slovy, ale neméně také utrpením a modlitbou. Nicméně, v dnešním rychle se měnícím světě zmítaném záležitostmi velkého významu pro život víry je pro řízení Petrovy bárky a hlásání evangelia zapotřebí také tělesných i duševních sil, kterých mi v posledních měsících ubylo natolik, že musím uznat svoji neschopnost spravovat úřad, který mi byl svěřen. Proto s vědomím závažnosti tohoto úkonu zcela svobodně prohlašuji, že se vzdávám služby římského biskupa, nástupce svatého Petra, kterou mne pověřili kardinálové 19. dubna 2005, takže od 28. února 2013 ve 20 hod. bude římský stolec, stolec svatého Petra, uprázdněn a bude zapotřebí, aby ten, komu to přísluší, svolal konkláve, které zvolí nového papeže.

Drazí bratři, opravdu vám ze srdce děkuji za veškerou lásku a práci, s níž jste spolu se mnou nesli tíži mého úřadu, a prosím o odpuštění za všechny své nedostatky. Nyňi svěřujeme církev svatou péči našeho Nejvyššího Pastýře, našeho Pána Ježíše Krista, a prosíme Jeho svatou Matku Marii, aby svou dobrotivou mateřskou přimlouvou pomohla otcům kardinálům při volbě nového papeže. Pokud jde o mne, chci nadále z celého srdce svým životem oddaným modlitbě sloužit svaté církvi Boží.“

Ve Vatikánu dne 10. února 2013

Benedikt XVI.

Víra je strážcem mého bytí

Lectio divina Benedikta XVI.

v římském semináři 9. února 2013

Eminence, drazí bratři v biskupské a kněžské službě, drazí bratři, každoročně je mi potěšením setkat se zde s vámi, vidět tolik mladých, kteří směřují ke kněžství, jsou pozorní k Pánovu hlasu, chtějí se tímto hlasem řídit a hledají cestu, jak sloužit Pánu v této naší době.

Slyšeli jsme tři verše z prvního listu svatého Petra (srov. 1,3-5). Ale ještě než přistoupíme k samotnému textu, zdá se mi důležité věnovat pozornost právě tomu, že jeho autorem je Petr. První dvě slova tohoto listu jsou „*Petrus apostolus*“ (srov. 1,1). On mluví a mluví k církvím v Asii a nazývá je vyvolenými, rozptýlenými a cizinci (srov. tamtéž). Zamysleme se nad tím trochu. Petr mluví z Říma, jak je zřejmé ze závěru listu, kde nazývá Řím Babylonem (srov. 5,13). Petrova slova jsou jakousi první encyklikou, kterou se první z apoštolů, Kristův náměstek, obrací k církvi všech dob.

Apoštol Petr mluví o tom, že v Ježíši Kristu našel Božího Mesiáše, kterému řekl jménem budoucí církve jako první: „Ty jsi Kristus, Syn živého Boha.“ (srov. Mt 16,16) Mluví o tom, že nás uvedl do této víry, a o tom, co mu řekl Pán: „Tobě dám klíče nebeského království“ (srov. Mt 16,19), a svěřil svoje stádece po Zmrtvýchvstání, kdy mu třikrát zopakoval: „Pas mo-

je stádece, moje ovce.“ (srov. Jan 21,15-17) Mluví také muž, který padl a zapřel Ježíše, ale kterému se dostalo milosti spatřit Ježíšův pohled, byl zasažen ve svém srdci, dostalo se odpuštění a obnovy jeho poslání. Především je však důležité, že tento muž, plný vášně a touhy po Bohu, touhy po Božím království, po Mesiáši, tedy muž, který našel Ježíše, Pána a Mesiáše, je také mužem, který zhrěšil, padl, a přesto zůstal před zraky Páně, stal se zodpovědným za Boží církev, byl pověřen Kristem a zůstává nositelem jeho lásky.

Mluví apoštol Petr, ale exegeti nám říkají, že není možné, aby tento list byl Petrův, protože jeho řečtina je natolik dobrá, že nemůže být řečtinou nějakého rybáře od Galilejského jezera. Nejenom jazyk, struktura řeči je vynikající, ale také myšlení je dostatečně zralé. Obsahuje konkrétní formulace, které shrnují víru i reflexi církve. Říkají nám tedy: Jde tedy o vývojové stadium, které nemohlo být vlastní Petrovi. Jak na to odpovědět? Existují dvě důležitá stanoviska. Za prvé, samotný Petr, tedy tento list nám podává určité vysvětlení, protože na jeho konci se říká: „Píšu vám prostřednictvím Silvána“ (1 Petr 5,12) – *dia Silvano*. Ono „prostřednictvím“ může znamenat různé věci. Jednak, že prostřednictvím Silvána list posílá, a může to také znamenat, že mu

pomáhal při redakci. Může to znamenat, že jej [Silván] prakticky psal. V každém případě můžeme uzavřít tím, že samotný list uvádí, že Petr při jeho psaní nebyl sám a tento dopis vyjadřuje víru církve, která už se ubírá cestou víry, stále zrající víry. Nepíše sám jako izolovaný jedinec, píše s pomocí církve, lidí, kteří mu pomáhají prohlubovat víru a vstupovat do hlubin jejího myšlení, jejího porozumění. A to je velmi důležité. Petr nemluví jako jednotlivec, mluví *ex persona Ecclesiae*, tedy jako muž církve, zajisté osobně, se svou osobní odpovědností, ale také jako osoba, která mluví jménem církve: nikoli jako nějaký génius 19. století, který chtěl vyjádřit pouze osobní, originální ideje, které nikdo předtím nevyjádřil. Nikoli. Nemluví jako geniální individuum, ale mluví v církevním společenství.

V Apokalypse, v úvodním vidění Krista stojí, že Kristův hlas je jako hukot množství vod (srov. Zj 1,15). To znamená, že Kristův hlas shromažďuje všechna vodstva světa, nese v sobě veškerou vodu dávající světu život; je Osobou. Právě v tom spočívá velikost Pána, který v sobě nese celý proud Starého zákona, ba i moudrost všech národů. A to, co je zde řečeno o Pánu, platí v jiném smyslu o apoštolovi, který nechce říkat jenom nějaká svoje slova, ale skutečně s sebou přináší vody víry, vody celé církve, a právě tak dává plodnost. Je osobním svědkem, který se otevírá Pánu a stává se tak otevřeným. Toto je důležité.

Potom považují také za důležité, že v závěru tohoto listu Petr jmenuje Silvána a Marka, kteří byli rovněž přáteli svatého Pavla. Toto propojení ukazuje, že světy svatého Petra a svatého Pavla jdou ruku v ruce. Není nějaká výlučně petrovská teologie stojící proti pavlovské teologii, nýbrž teologie církve, víra církve, ve které určitě existují odlišnosti temperamentu, smýšlení a stylu řeči Pavla a Petra. Je dobře, že také dnes existují tyto odlišnosti, různá charismata, různé temperameny, které nicméně nejsou v rozporu, ale pojí se ve společné víře.

Chtěl bych ještě dodat jednu věc. Svatý Petr píše z Říma. Je důležité, že tady máme již římského biskupa, počátek posloupnosti, začátek konkrétního primátu sídlícího v Římě, nejenom uděleného Pánem, ale zasaženého tady, v tomto městě, v této metropoli světa. Jak se dostal Petr

LITURGICKÁ ČTENÍ - dokončení ze str. 3

A tak, moji bratři milovaní a vytoužení, moje radosti a koruno, stůjte v Pánu pevně, milovaní!

Evangelium - Lk 9,28b-36

Ježíš vzal s sebou Petra, Jana a Jakuba a vystoupil s nimi na horu pomodlit se. Když se modlil, výraz tváře se mu změnil a jeho šat oslnivě zbělel. A hle, rozmlouvali s ním dva muži - byli to Mojžíš a Eliáš. Zjevili se ve slávě a mluvili o jeho smrti, kterou měl podstoupit v Jeruzalémě. Petra a jeho druhy však přemo-

hl spánek. Když se probrali, spatřili jeho slávu a ty dva muže stát u něho. Jak se potom od něho vzdalovali, řekl Petr Ježíšovi: „Mistře, je dobře, že jsme tady! Postavíme tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ Nevěděl, co mluví. Zatímco to říkal, objevil se oblak a zahalil je. Když se octli v oblaku, padala na ně bázeň. Z oblaku se ozval hlas: „To je můj vyvolený Syn, toho poslouchejte!“ Když se ten hlas ozval, byl už Ježíš sám. Zachovali o tom mlčení a nikomu v oněch dnech nepověděli nic o tom, co viděli.

do Říma? Je to seriózní otázka. *Skutky apoštolů* nám podávají, že po svém útěku z Herodova vězení šel na jiné místo (Sk 12,17) – *eis eteron topon*, neznámo kam. Někteří tvrdí, že do Antiochie, někteří říkají, že do Říma. V každém případě je v této kapitole řečeno, že před odchodem svěřil židokřesťanskou církev, jeruzalémskou církev Jakobovi. Přestože ji však svěřil Jakobovi, zůstal mu primát všeobecné církve, církve pohanů, ale také církve židokřesťanské. A tady v Římě našel velkou židokřesťanskou obec. Liturgisté nám říkají, že v římském kánonu existují stopy typicky židovsko-křesťanského slovníku. Vidíme tak, že v Římě se vyskytují obě části církve: židokřesťanská i pohanokřesťanská, ale tvoří jednotu, výraz všeobecné církve. A pro Petra je přechod z Jeruzaléma do Říma jistě přechodem do všeobecnosti církve, přechodem do církve pohanů všech dob, do církve, která je stále také židovská. A myslím, že cestou do Říma svatý Petr myslel nejenom na tento přechod z Jeruzaléma do Říma, z církve židokřesťanské do církve všeobecné, ale jistě si připomínal také poslední Ježíšova slova, zaznamenaná svatým Janem: „Až zestárneš, vztáhneš ruce, a jiný tě přepásá a povede, kam nechceš.“ (Jan 21,18) Je to proctví ukřižování. Filologové nám ukazují, že se tu vyskytuje přesný, technický termín „vztáhnout ruce“, který se týká právě ukřižování. Svatý Petr věděl, že jeho koncem bude mučednictví, že ukřižováním završí svoje následování Krista. Cestou do Říma tedy šel určitě vstříc mučednictví. V Babylonu jej čekalo mučednictví. Primát tedy zahrnuje všeobecnost, ale rovněž mučednictví. Řím je od začátku také místem mučednictví. Vykročením do Říma Petr přijímá znovu Pánova slova, jde vstříc kříži a vybízí také nás k přijetí mučednického aspektu křesťanství, který může mít velmi odlišné formy. Také kříž může mít různé formy, ale nikdo nemůže být křesťanem, aniž by následoval Ukřižovaného, bez toho, že by přijal také tento mučednický moment.

Po těchto slovech o autorovi listu také pár slov o těch, pro které byl napsán. Již jsem řekl, že svatý Petr označuje ty, kterým píše, slovy „*eklektois parapideimois* – vyvolení žijící v rozptýlení jako cizinci“ (1 Petr 1,1). A máme tu opět paradox slá-

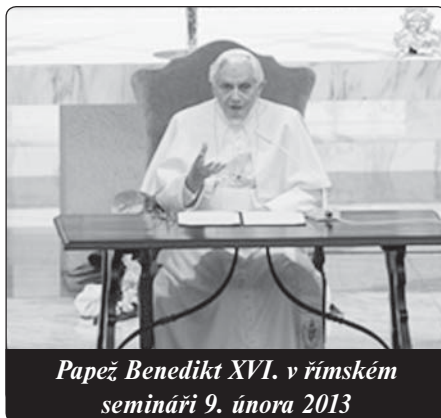
vy a kříže: vyvolení, ale i rozptýlení a cizinci. „*Vyvolení*“ byl titul slávy Izraele. My jsme vyvolení. Bůh vyvolil tento malý národ nikoli proto, že jsme velcí, praví *Deuteronomium*, ale z lásky (Dt 7,7-8). *Vyvolení* teď Petr přenáší na všechny pokřtěné a obsahem prvních kapitol je právě to, že se pokřtěným dostává privilegií Izraele, jsou novým Izraelem. Zdá se mi, že toto označení stojí za zamyšlení. Jsme *vyvolení*. Bůh nás zná odevždy, před naším narozením, naším početím. Bůh mne chtěl mít křesťanem, katolíkem, chce mne mít knězem. Bůh na mne myslel, hledal mne mezi miliony, mezi mnohými, spatřil mne a vyvolil nikoli pro moje zásluhy, které neexistovaly, ale protože je dobrý. Chtěl, abych byl nositelem jeho vyvolení, které je vždy také posláním, zejména posláním a odpovědností za druhé. Jsme *vyvolení*, a máme být vděční a radovat se z této skutečnosti. Bůh myslel na mne, vyvolil mne, katolíka, za nositele svého evangelia, za kněze. Mám za to, že se vyplatí o tom často přemýšlet a účastnit se tak faktu svého vyvolení. Vyvolil mne, chtěl mne, a já nyní odpovídám.

Možná jsme dnes pokoušeni říci: nechceme se radovat z toho, že jsme vyvolení, byl by to triumfalismus. Byl by to triumfalismus, kdybychom si mysleli, že Bůh mne vyvolil, protože jsem tak veliký. Toto by byl skutečně pochybený triumfalismus. Avšak radost z toho, že mne Bůh chtěl, není triumfalismus, nýbrž vděčnost, a mám za to, že bychom se měli této radosti znovu naučit. Bůh chtěl, abych se narodil v katolické rodině a poznával Ježíše již od začátku. Je to dar, být chtěný Bohem, takže jsem mohl poznat jeho tvář, poznat Ježíše Krista, lidskou tvář Boha, lidský úděl Boha v tomto světě! Mít radost, protože mne vyvolil, abych

byl katolíkem, abych byl v této jeho církvi, kde *subsistit Ecclesia unica* (subsistuje jediná církev, srov. *Unitatis redintegratio*, 4). Je třeba se radovat, protože Bůh mi dal tuto milost, tuto krásu poznat plnost pravdy Boží, radost jeho lásky. *Vyvolení* je slovem privilegia a pokory zároveň. Avšak slovo „vyvolení“ je doprovázeno výrazem *parapideimois*, rozptýlení, cizinci. Jako křesťané jsme rozptýlení a jsme cizinci. Vidíme, že křesťané jsou dnes ve světě nejvíce pronásledovanou, protože nekonformní skupinou, protože jsou podnětem proti tendencím egoismu, materialismu a všech těchto věcí.

Křesťané jsou jistě nejenom cizinci. Existují také křesťanské národy, jsme hrdí, že jsme přispěli k formaci kultury. Existuje zdravý patriotismus, zdravá radost z příslušnosti k národu, který má dlouhou historii kultury a víry. Avšak jako křesťané jsme vždycky také cizinci podobně jako Abrahám, připomíná list *Židům*. Jako křesťané jsme právě dnes také cizinci. Na pracovištích tvoří křesťané menšinu, ocitají se v situaci odcizení. Je to div, že jediněc dovede ještě věřit a žít za takové situace. Také to patří k našemu životu. Je to forma bytí s Kristem Ukřižovaným, být cizinci, kteří nežijí způsobem stejným jako všichni, ale žijí nebo se alespoň snaží žít podle jeho Slova uprostřed velké rozmanitosti, v porovnání s tím, co všichni říkají. Právě to je pro křesťany charakteristické. Všichni říkají: „Dělají to všichni, tak proč bych nemohl také?“ Ne, já ne, protože chci žít podle Boha. Svatý Augustin jednou řekl: „Křesťané jsou ti, kteří nemají kořeny dole jako stromy, ale nahore; nežijí v přirozené gravitaci směrem dolů.“ Prosme Pána, aby nám pomáhal přijímat poslání žít v rozptýlení, a tedy v určitém smyslu jako menšina; žít jako cizinci, a přesto být zodpovědní za druhé a právě tak skýtat sílu k dobru uprostřed našeho světa.

Dostáváme se konečně ke třem dnešním veršům. Chtěl bych jenom zdůraznit anebo řekněme trochu interpretovat, nakolik mi bude možné, tři slova: *znovuzrození*, *dědictví* a *chránění vírou*. *Znovuzrození* – řecky *anaghennesas* znamená, že být křesťanem není pouhé rozhodnutí mojí vůle, moje idea, že uvidím nějakou skupinu, která se mi líbí, a stanu se jejím členem, sdílím jejich cíle atd. Nikoli. Být

Papež Benedikt XVI. v římském semináři 9. února 2013

►
křesťanem neznamená vstoupit do nějaké skupiny, abych tam něco dělal; není to jenom úkon mojí vůle, především mojí vůle, mého rozumu, nýbrž je to úkon Boží. *Znovuzrození* se netýká jenom sféry vůle a myšlení, nýbrž sféry bytí. Jsem znovuzrozen znamená, že stát se křesťanem je především pasivum. Nemohu se učinit křesťanem, ale jsem znovuzrozen, jsem v hloubi svého bytí přetvořen Pánem. A svoluji k tomuto znovuzrození, nechávám se přetvořit, obnovit a znovuzrodit. To pokládám za velmi důležité. Nevytvářím si jako křesťan nějakou svoji ideu, kterou sdílím spolu s několika dalšími, a pokud se mi oni znelíbí, mohu odejít. Nikoli: týká se právě hloubky bytí, to znamená, že křesťanský zrod začíná Božím činem, především Jeho činem, a já se nechám formovat a transformovat.

Zdá se mi, že to je ten předmět, o kterém máme meditovat právě v roce, ve kterém uvažujeme o svátostech křesťanské iniciace; hluboké pasivum a aktivum znovuzrozeného bytí, povstání celého křesťanského života. Svolení k přetvoření jeho Slovem skrze společenství církve, životem církve, znamenání, kterými Pán působí ve mně, spolu se mnou a skrze mne. A znovu se zrodit, být znovuzrození znamená také, že vstupujeme do nové rodiny: Bůh je můj Otec, Církev moje matka, ostatní křesťané moji bratři a sestry. Být znovuzrození, nechat se přetvořit v sobě také zahrnuje nechat se dobrovolně začlenit do této rodiny, žít pro Boha

Otce a z Boha Otce, žít ze společenství s Kristem, jeho Synem, který mne znovuzrodil svým Zmrtvýchvstáním, jak říká *list svatého Petra* (srov. 1 Petr 1,3), žít s církví, nechat se formovat církví v mnoha smyslech, mnoha způsoby a být otevřený svým bratřím, rozpoznávat v druhých skutečně svoje bratry, kteří jsou spolu se mnou znovuzrození, přetvoření, obnoveni; jeden je odpovědný za druhého. Tato odpovědnost je vlastní křtu, který je celoživotním procesem.

Druhým slovem je *dědictví*. Je to velmi důležité slovo Starého zákona, kde je řečeno Abrahámovi, že jeho potomstvo zdědí zemi, a tento příslib stále platí: Budete mít zemi, zdědíte zemi. V Novém zákonu se toto slovo stává slovem, které je určeno nám: my jsme *dědici* nikoli určitého území, ale Boží země, Boží budoucnosti. Dědictví je věc budoucnosti, a tak nám toto slovo říká, že jako křesťané máme budoucnost: budoucnost je naše, budoucnost je Boží. Jako křesťané víme, že naše budoucnost je naše a že strom církve není mrtvý, nýbrž stále roste. Máme tedy důvod, abychom se nedávali strhnout proroky zániku – jak říkal papež Jan – těmi, kteří říkají: „Dobře, církev je strom, který vyrostl z hořčičného zrnka, rostl dva tisíce let, a nyní má svůj čas za sebou, nyní je čas jeho skonu.“ Nikoli. Církev se ustavičně obrozuje, znovu se rodí. Budoucnost je naše. Existuje přirozeně také falešný optimismus a falešný pesimismus. Falešný pesimismus

říká, že doba křesťanství se končí. Nikoli, znovu začíná! Falešný optimismus je ten, který nastoupil po Koncilu, kdy se zavíraly semináře a řeholní domy a říkalo se: to nic, všechno jde dobře. Nikoli. Ne všechno jde dobře. Nastává také velký úpadek, nebezpečí. Musíme se zdravým realismem uznat, že takto to nejde. Není dobré, dělají-li se pomýlené věci. Avšak je třeba mít zároveň jistotu, že pokud církev tu a tam v důsledku hříchů lidí a jejich bezvěrectví skomírá, současně se znovu rodí. Budoucnost patří skutečně Bohu. To je velká jistota našeho života, velký, pravý optimismus, který známe. Církev je stromem Božím, který žije navěky a nese v sobě věčnost a pravé dědictví: život věčný.

A nakonec výraz *chránění vírou* („protože totiž máte víru, chrání vás Boží moc“ – 1 Petr 1,5). Nový zákon v *listě svatého Petra* používá vzácné slovo *phrouroumenoi*, což znamená: „strážci“, a víra je jako stráž chránící integritu mého bytí. Toto slovo interpretuje především výraz „strážci“, kteří stojí u městských bran a střeží město, aby nebylo napadeno mocnostmi záhuby. Víra je tak „strážcem“ mého bytí, mého života, mého dědictví. Musíme být vděční za tuto stráž víry, která nás chrání, pomáhá nám, vede nás a skýtá nám bezpečí. Bůh mne nepustí ze svých rukou. *Jsmo chránění vírou*, tím skončím. Mluvím-li o víře, musím stále znovu myslet na onu nemocnou, která se uprostřed zástupu dostala k Ježíši, aby se jej dotkla a byla uzdravena. „Pán jí řekl: Kdo se mě to dotkl? Odpověděli mu: Vidíš přece, jak se na tebe lidé tlačí, a ptáš se kdo se mě dotkl!“ (viz Mk 7,24–30) Pán však ví, že existuje dotyk povrchní, vnější, který skutečně není opravdovým setkáním s Ním. Existuje však způsob, jak se Jej dotknout hluboce. A tato žena se dotkla opravdu: dotkla se nejenom rukou, nýbrž svým srdcem. Obdržela tak Kristovu uzdravující sílu, dotkla se skutečně zevnitř, vírou. To je víra: dotknout se Krista rukou víry, srdcem, a tak přistoupit k síle jeho života, k Pánově uzdravující síle. Prosme Pána, kterého se můžeme dotýkat stále více, abychom byli znovuzrozeni. Prosme, aby nás nenechal padnout, aby nás držel za ruku, a tak nás střežil pro opravdový život.

*Přeložil Milan Glaser SJ
Česká sekce Vatikánského rozhlasu*

Vyjádření České biskupské konference ke snahám o legalizaci používání mifepristonu v České republice

Členové České biskupské konference se znepokojením sledují obnovení snah prosadit, aby byl v České republice registrován a k vyvolávání umělých potratů povolen přípravek mifepriston, známý pod označením RU-486.

I když u nás v posledních letech počet umělých potratů spíše stagnuje, z celosvětového hlediska stále patří Česká republika mezi země s vysokou potratovostí. Při nesprávné představě o jednoduchém zákroku, který spočívá jen v podání tablet, hrozí nebezpečí, že

se budou ženy pro potrat rozhodovat ochotněji než v jiných případech. Jsme přesvědčeni, že je třeba rodinu podporovat, nikoli přispívat k její destrukci rozšiřováním možných způsobů umělých potratů. Žádáme, aby bylo od legalizace farmakologického potratu upuštěno.

V Praze dne 7. února 2013

*Mons. Jan Baxant
předseda Rady ČBK pro zdravotnictví*

*Mons. Vojtěch Cikrle
předseda Rady ČBK pro bioetiku*

Modlitební služba rodinného centra pomáhá už déle než rok

Pracovníci Centra pro rodinný život, pastoračního centra na olomouckém arcibiskupství, se rozhodli sdílet s lidmi jejich problémy a starosti při modlitbě, přizvali na pomoc řádové sestry a zájemcům nabízejí, aby jim poslali své prosby a úmysly formou SMS či e-mailem. Lidé, které trápí například nemoc, rodinné problémy nebo nezaměstnanost, se mohou formou SMS nebo e-mailu obrátit na pracovníky centra a ti se společně s nimi za jejich prosbu modlí. Za všechny, kdo této služby využijí, je také na olomouckém arcibiskupství každý týden sloužena mše svatá. Od října 2011, kdy byla tato služba spuštěna, zaslali lidé už kolem tři tisíce prosb a úmyslů.

„Při naší práci máme možnost naslouchat mnoha životním příběhům,“ vysvětluje pracovnice rodinného centra Marcela Kořenková, která s myšlenkou zavést tuto službu přišla. „Jen krátký okamžik mnohdy změni život člověka a on se ocitá v situacích, které jsou pro něj těžkým křížem. Jindy tíha kříže narůstá pozvolna a on má pocit, že už dál nemůže. Avšak vědomí, že na mě v modlitbě někdo myslí, že mám koho požádat, aby se mnou v modlitbě nesl kříž, je velikým povzbuzením,“ dodává Kořenková.

„První SMS zprávu jsme na mobil obdrželi 19. října 2011,“ říká pracovník rodinného centra Peter Markovič, který má evidenci prosb zaslanych do modlitební služby na starosti. Za dobu, kdy tato služba funguje, podle něj do centra dorazilo přes tisíc SMS a asi 200 e-mailů, většina zpráv ovšem obsahovala i více úmyslů. „Když ti, kdo se na nás obrazejí, vědí, že se někdo modlí spolu s nimi, modlí se k Bohu určitě s větší důvěrou a pak mohou ve svém životě také zakoušet konkrétní projevy velkého milosrdenství našeho nebeského Otce. Vždyť nám přišlo už tolik poděkování za vyslyšené prosby!“ říká také Markovič.

Do obdržení poděkování dává také nahlédnout. „Ráda bych Vám poděkovala za modlitbu za svou matku (*jméno bylo při redakční úpravě vynecháno*), která byla na operaci ve Zlíně... V pátek ji dovezla sanitka domů, maminka říkala, že se cítí o tisíc procent lépe – Bohu díky! Je to moc dobře, že jste tuto službu zařídili,“ napsala například jedna z žadatelek poté, co její prosby byly vyslyšeny. O modlitbu za zdraví blízké osoby žádala také jiná žena: „Za uzdravení pětiletého Filip-

ka, leží v Olomouci v umělém spánku po třech operacích...“ prosila loni na jaře. Po krátké době pak pracovníkům Centra pro rodinný život mohla už děkovat a dodat: „Filípek je už doma a bez postižení. Hlavní lékař se přitom vyjádřil ve smyslu, že šlo »doslova o Boží vedení«.“

Podle Markoviče lidé nejčastěji žádají o modlitbu kvůli hledání nové práce, rozpadu rodiny, psychickým problémům a závislostem, prosí také za dar víry pro rodinné příslušníky a partnery, za nalezení partnera a v různých konkrétních situacích. „Každému je přitom zaručena plná anonymita,“ dodává Markovič, který pečuje o došlé prosby a předává je všem, kdo se za ně modlí – svým kolegům i řeholním sestrám z komunity Milosrdných sester svatého Kříže na Arcibiskupství olomouckém. Za všechny úmysly a za každého, kdo se na centrum obrací, slouží pak každý čtvrtek mši svatou biskupský delegát pro pastorační P. Petr Bulvas.

Nabídnout věřícím podobnou službu by mělo podle Markoviče více institucí a společenství, například jednotlivé české a moravské diecéze nebo i další řeholní komunity, pokud tak už nečiní. „Administrativa s tím spojená není nijak náročná,“ uklidňuje. Velké díky podle něj patří řeholním sestrám, které působí v olomouckém arcibiskupském paláci a za potřeby prosících se vytrvale modlí. „Lidé jako by to tušili, a tak se často obrazejí přímo na ně a jim děkují,“ říká Markovič.

Prosby do olomouckého Centra pro rodinný život lze posílat SMS zprávou na tel. číslo 731 731 800 (na toto číslo nelze volat, je určeno pouze pro přijímání SMS). Další možností je zaslat prosby na e-mailovou adresu rodina@arcibol.cz.

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svatě neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, nabízím ti v něm své modlitby, práce, utrpení i radosti.

Duch Svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce a našich biskupů...

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás! Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

ÚMYSLY NA BŘEZEN 2013

Všeobecný: Aby spolu s vědomím, že celé stvoření je Božím dílem svěřeným lidské odpovědnosti, rostla i úcta k přírodě.

Misijní: Za biskupy, kněze a jáhny, aby byli neúnavnými hlasateli evangelia až do končin země.

Úmysl našich biskupů: Aby všichni, kdo přijali radostnou zvěst evangelia, ji předávali dalším.

*„Nebojte se! Otevřete, dokořán otevřete dveře Kristu!
Nebojte se! Kristus ví, co je v člověku! On jediný to ví.
(bl. Jan Pavel II.)*

2. SETKÁNÍ VDOV

**s arcibiskupem olomouckým Janem Graubnerem
VELEHRAD 11. dubna 2013**

Program setkání:

- Mše svatá v bazilice v 9.30 hod.
- Slovo otce arcibiskupa Jana Graubnera ve Slovanském sále
- Svědeckví vдов
- Prohlídka sarkofágu otce Tomáše Špidlíka s výkladem
- Přestávka na oběd do 14.00 hod.
- Krátká společná modlitba v sále
- Přednáška na téma „Jak ze zármutku do náruče Boží“
- Seznámení s připravovanými akcemi pro vdovy
- Závěrečná krátká adorace se svátostným požehnáním
- Předpokládané ukončení v 16.00 hod.

Na setkání se přihlaste prosím nejpozději **do 20. března 2013**:
E-mailem: apanakova@volny.cz, dubka.marie@volny.cz
Telefonicky: 604 252 629, 739 709 018
Poštou: A. Panáková, Lešenská 274, 763 14 Zlín 12.

V přihlášení uveďte pouze: jméno, bydliště, telefon nebo e-mail, zájem o oběd. Pro vzdálené je možnost ubytování – objednávky individuálně na tel. 572 571 531 nebo e-mail: velehrad@stojanov.cz.

Z vizovického děkanátu pojedou opět autobus podle daného rozpisu – bude včas upřesněn.

Na slovíčko

„Jaké je pro křesťany nejlepší politické zřízení?“ – nabízí se otázka po „plebiscitu“, jímž byly nedávné prezidentské volby.

Svatý otec Benedikt XVI. častěji zdůrazňuje, že pro křesťana neexistuje na této zemi ideální politický systém. Podotýká, že vždy je – zákonitě – vztah Církve a státu provázen napětím.

Napětí do tohoto vztahu ovšem vnáší nejprve to, co je opakem ideálu vztahů obětavé lásky, víry ve vzkříšení a naděje na šťastný posmrtný život se zmrtvýchvstalým Ježíšem Kristem. Opakem, deformací ideálu je hřích, jak v oblasti špatného jednání, tak i nemocného uvažování: tím je blud a hereze. Hřích vyvolává konflikty v samotné Církvi i ve státě. Vede k vnitřnímu i vnějšímu pronásledování Církve, to je těch, kdo se vydali Ježíšovou cestou svatosti. Ty satan nenávidí.

Bůh ve chvíli stvoření člověka dává již prvnímu společenství lidí, Adamovi a Evě, jasné zákony pro jejich maličkou obec – polis – politiku. Muži Adamovi je dána svrchovanost nade vším pod podmínkou, že bude pokorně stát pod svrchovaností svého Stvořitele ve vztahu ke své ženě: v tom je zahrnuta i celá rodina a budoucí rod, kmen a národ. Dějiny „prvního lidstva“ do příchodu Mesiáše jsou poznamenány, při všech Božích darech, nerovným bojem se satanem a s hříchem. Až příchod Ježíše Krista, našeho Pána, otevírá dveře každé lidské společnosti do Božího království.

O druhé neděli postní pravidelně při posvátné liturgii mše svaté čítáváme o výstupu Ježíše Krista na vysokou horu. Dopravází jej trojice učedníků. Prvním z ní je svatý Petr. Ježíš v oblaku slávy Ducha Svatého hovoří s Mojžíšem a Eliášem o svém velikonočním tajemství. Hlas Otcův zpečetuje tento rozhovor. Říká všem: „Toto je můj vyvolený Syn, toho poslouvejte.“ Říká tato slova i Mojžíšovi, ačkoliv apoštolové vidí v tu chvíli už jen samotného Ježíše. Mojžíš se stal vůdcem pozemské i duchovní pospolitosti. Je prorokem a předchůdcem králů vyvoleného lidu. Nyní rozmlouvá s Eliášem, který jako prorok bolestně na své vlastní kůži zažil, co znamená krize královské moci, již opět způsobil hřích jednotlivých králů Izraele i Judska v době pomojžíšské.

Nyní s oběma, s Mojžíšem a Eliášem, hovoří Ježíš. Stojí před nimi na svrchovaném místě Božím, na místě toho, který stvořil svět a dal mu řád. Ve jménu Otce a Ducha Svatého dává řád vyšší – trinitární: rozhovorem na hoře Proměnění vyučuje svatého Petra a ty, kdo se spolu s ním – dva nebo tři – shromáždí ve jménu Spasitele světa. Ježíš založil s Petrem a skrze něj novou formu života společnosti na zemi. Vyučuje jej v papežské teokracii, vládě Boží, spojené jeho vtělením a zmrtvýchvstáním s vládou Božího lidu – s „demokracií“, v níž mají hlavní slovo ti, kdo podle charismatické nauky svatého Pavla o Církvi jako Těle Kristově rozvinuli při společné modlitbě v Duchu Svatém charisma řídit, duchovně i pozemsky, obec a přijali k tomu od papeže či biskupa jemu podřízeného požehnání. Nejednají se tedy již o židovskou či pohanskou teokracii, ale o její hlubší formu – o vládu Nejsvětější Trojice. Ta se pak novým způsobem v misijních oblastech i v křesťanské společnosti jako celku promítá už od prvních dob existence křesťanství do politického zřízení: císařství Římské říše až do poloviny 15. století, či na Západě ve své německé či německo-francouzské modifikaci s různými přestávkami až k poslední počínající snaze o hlubší formu Evropské unie, je stálým zápasem, v němž mnozí podstoupili i mučednickou smrt pro Ježíše, který je Pánem císařovým. Nástupem generací křesťanských císařů se rozvíjí struktura, v níž probíhá stálý boj o svatost křesťanských vládců. I když dnes ti, kdo skutečně soustřeďují moc ve státě ve svých rukou, nemají často klasické tituly, zápas mezi vnuknutím Ducha Svatého a ďábelským pokušením v jejich srdci je týž.

Proto je každé zřízení od „pravice až po levici“ stálým podnětem pro církev, aby vybízela k následování Ježíše Krista cestou, kterou on povolal svého zástupce na zemi, apoštola Petra, a tak si pevně uchovala svůj trinitární teokratický řád a vedla každého věřícího do prostředí největší občanské svobody a posily k prosazení práva a spravedlnosti na této zemi – do prostředí svatodušní modlitby, která vrcholí mší svatou.

P. Oldřich

Z důvodu nečekané rezignace papeže Benedikta XVI. na Petrův úřad jsme odložili pokračování *Katechismu andělu* do dalšího čísla Světla. Děkujeme za pochopení.

Redakce

SVATÁ HORA – BŘEZEN 2013

19. 3. sv. Josefa. Zsvěcený svátek. Mše svaté v 7.00, 9.00, 11.00 a 17.00 hod.

24. 3. Květná neděle. Mše svaté v 9.00 a 11.00 hod. začínají průvodem s ratolestmi. Žehnání ratolestí při všech mších. Při mších v 9.00 a 11.00 hod. sborové pašije.

28. 3. Zelený čtvrtek. Mše na památku Poslední večeře v 17.00 hod. Dopolnední bohoslužby se nekonají.

29. 3. Velký pátek. Křížová cesta v parku od 15.00 hod. Dopolnední bohoslužby se nekonají.

Velkopáteční obřady s Janovými pašijemi R. Rejška v 17.00 hod.

30. 3. Obřady velikonoční vigílie ve 21.00 hod. Pravidelné bohoslužby se nekonají.

31. 3. Boží hod velikonoční. Mše svaté jako v neděli. Hudba při mši svaté v 9.00 hod. (změna) – J. J. Fux: Missa in C, Victime paschali laudes.

EXERCICIE:

7. 3. – 10. 3. Malé exercicie pro dospělé křesťanky a křesťany: Jak předejít zklamání v církvi (P. Dr. O. Salvet).

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka u Olomouce Vás srdečně zvou na volně koncipovaný cyklus duchovních obnov **Pane, nauč nás modlit se**, který má přímou souvislost s vyhlášeným Rokem víry. Postní duchovní obnova na téma **POSVĚT SE JMÉNO TVÉ** se uskuteční **ve dnech 16.–17. března 2013**. Program začíná v sobotu v 9 hodin mší svatou v bazilice Navštívení Panny Marie a pokračuje v Norbertínu (vede S. Siarda L. Trochtová). Zakončení v neděli ve 13 hodin. Z důvodu omezené kapacity je **nutné se přihlásit do 11. března 2013** na e-mail: info@premonstratky.cz, tel. 733 755 836.

K poslání církve patří „posuzovat z hlediska mravního i ty věci, které patří do oblasti politiky, vyžadují-li to základní práva lidské osoby nebo spása duši. Přitom bude používat všech prostředků, ale jen takových, které jsou v souladu s evangeliem a dobrem všech lidí v různých dobách a situacích“.

(*Katechismus katolické církve*, 2246)

VĚŘÍM V BOHA, STVOŘITELE LIDSKÉ BYTOSTI - dokončení ze str. 2

na tvá nebesa, dílo tvých prstů, na měsíc, na hvězdy, které jsi stvořil: Co je člověk, že na něho myslíš, co je smrtelník, že se o něho staráš?“ (Ž 8,4-5) Lidská bytost, s láskou stvořená Bohem, je nepatrná ve srovnání s nezměrností vesmíru. Pohlédneme-li někdy k obrovským nebeským prostorám, také zakoušíme svoji omezenost. Lidská bytost je tímto paradoxem prostoupena: naše nepatrnost a naše pomíjivost se snoubí s velikostí toho, co jí chce dát láska věčného Boha.

Vyprávění knihy *Geneze* o stvoření nás uvádí také do tohoto tajemství a pomáhá nám poznat plán Boha s člověkem. Především nám sděluje, že Bůh utvořil člověka z prachu země (srov. Gn 2,7). To znamená, že nejsme Bůh, nestvořili jsme sami sebe, jsme prachem země. Znamená to však také, že pocházíme z dobré země působením dobrého Stvořitele. K tomu přistupuje další zásadní skutečnost: všechny lidské bytosti jsou z prachu země, bez ohledu na rozdíly způsobené kulturou či historií a nehledě na sociální odlišnosti; jsme jediným lidstvem, které utvořil Bůh z jedné země. Pak je tu druhý element: lidská bytost má svůj původ, protože Bůh vdechl život do těla utvořeného ze země (srov. Gn 2,7). Lidská bytost je učiněna k Božimu obrazu a podle podoby Boha (srov. Gn 1,26-27). Všichni v sobě tedy neseme živoucí dech Boží a každý lidský život je pod zvláštní ochranou Boha. Být k obrazu a podobě Boha rovněž ukazuje, že člověk není uzavřen do sebe sama, ale má bytostný vztah k Bohu.

V prvních kapitolách knihy *Geneze* nacházíme dva příznačné obrazy: zahradu se stromem poznání dobra a zla a hada (srov. Gn 2,15-17; 3,1-5). Zahrada nám naznačuje, že realita, do níž Bůh uvedl lidskou bytost, není divokým pralesem, nýbrž místem, které skýtá ochranu, potravu a oporu. Člověk má poznat svět nikoli jako vlastnictví, které může drancovat a vykořisťovat, ale jako dar Stvořitele, znamená jeho spásnosné vůle, dar, který je třeba pěstovat, střežit, nechat s úctou růst a rozvíjet v harmonii, dbát na jeho rytmy a logiku podle Božího plánu (srov. Gn 2,8-15). Potom je tu had, postava související s východními kultury plodnosti, jimiž byl Izrael přita-

hován a které jej neustále pokoušely, aby odstoupil od tajemné smlouvy s Bohem. V této souvislosti líčí Písmo svaté zkoušku, které byli podrobeni Adam s Evou, jako samotné jádro pokušení a hříchu. Co vlastně říká had? Nepopírá Boha, nýbrž vnuká zákeřnou otázku: „Tak Bůh vám tedy řekl: »Nejezte ze žádného stromu v zahradě«?“ (Gn 3,1) Takto had vzbuzuje podezření, že smlouva s Bohem je jakýmsi řetězem, který spoutává, zbavuje svobody a odnímá ty nejkrásnější a nejvzácnější věci v životě. Pokušení se stává návodem vytvořit si vlastními silami svůj svět, odmítnout omezení plynoucí ze stvořeného bytí, meze dobra a zla, morálku. Závislost na stvořitelské lásce Boha je nastíněna jako zátěž, od které je třeba se osvobodit. To je jádrem každého pokušení. Když však nějaká lež falšuje vztah k Bohu a staví se na jeho místo, mění se všechny ostatní vztahy. Druhý se pak stává soupeřem a ohrožením. Adam poté co podlehl pokušení, ihned obviňuje Evu (srov. Gn 3,12); oba se ukrývají, aby nebyli spatřeni oním Bohem, se kterým dříve přátelsky rozmlouvali (srov. Gn 3,8-10); svět už není zahradou, ve které se harmonicky žije, nýbrž místem, kterého je třeba se zmocnit a kde číhají léčky (srov. Gn 3,14-19); závist a nenávisť jednoho vůči druhému vstupují do lidského srdce: příkladem je Kain, který zabije vlastního bratra Ábela (srov. Gn 4,3-9). Tím, že se obrací proti svému Stvořiteli, staví se člověk ve skutečnosti sám proti sobě, popírá svůj původ, a tedy svoji pravdu; a do světa vstupuje zlo a jeho úmorné okovy bolesti a smrti. A tak ve stvoření, které Bůh učinil dobrým, ba dokonce velmi dobrým, po tomto svobodném rozhodnutí člověka pro lež, která odporuje pravdě, vstupuje do světa zlo.

Z vyprávění o stvoření bych rád vyvodil poslední ponaučení: hřích rodí hřích a všechny hříchy dějin jsou vzájemně propojeny. Tento aspekt nás nutí hovořit o takzvaném „prvotním hříchu“. Jaký je význam této nesnadno pochopitelné skutečnosti? Chtěl bych poukázat jen na několik prvků. Především musíme vzít v úvahu, že žádný člověk není uzavřen v sobě samém, žádný nemůže žít jenom ze sebe a pro sebe; dostáváme život od druhých,

a to nejenom ve chvíli narození, ale každý den. Lidská bytost je vztah: jsem sám sebou jedině v Tobě a skrze Tebe, ve vztahu lásky k Božimu Ty a k těm druhým ty. Hřích je však narušením či zničením vztahu k Bohu. V tom je jeho podstata, že totiž ničí tento zásadní vztah k Bohu a staví se na místo Boží. *Katechismus katolické církve* říká, že prvotním hříchem „člověk dal přednost sám sobě před Bohem a tím pohrdl Bohem: zvolil sám sebe proti Bohu, v rozporu s tím, co vyžaduje jeho stav stvořeného tvora, a tedy i jeho vlastní dobro“ (KKC, 398). Narušením tohoto základního vztahu jsou narušeny či zničeny také ostatní póly vztahu, hřích boří vztahy a tak boří všechno, protože jsme vztahem. Je-li tedy vztahová struktura od počátku narušena, přichází každý člověk na svět poznamenaný tímto narušením vztahů, přichází na svět narušený hříchem, kterým je osobně poznamenan. Prvotní hřích napadá a zraňuje lidskou přirozenost. (srov. KKC, 404-406) A člověk samotný nemůže z této situace vyváznout, nemůže se sám vykoupit; jedině Stvořitel může navázat správné vztahy. Jedině přijde-li Ten, od kterého jsme se vzdálili, k nám a laskavě nám podá ruku, mohou být správné vztahy opět navázány. To se děje v Ježíši Kristu, který se vydává doslova opačnou cestou než Adam, jak to popisuje svatý Pavel v hymnu druhé kapitoly *listu Filipánům* (2,5-11). Zatímco Adam nerozpoznává svoje stvořené bytí a chce stanout na místě Božím, Ježíš, Syn Boží, který má dokonalý vztah s Otcem, se snižuje, stává se služebníkem, vydává se cestou lásky pokořením až k smrti kříže, aby uspořádal vztahy k Bohu. Kristův kříž se tak stává novým stromem života.

Draží bratři a sestry, žít vírou znamená rozpoznávat velikost Boha a přijímat naši vlastní nepatrnost, naši podmíněnost tvorů a ponechávat Pánu, aby ji naplnil svojí láskou a mohla tak růst naše opravdová velikost. Zlo a jeho zátěž bolesti a utrpení je tajemstvím, které je osvětlováno světlem víry, jež nám dává jistotu, že můžeme být vysvobozeni: jistotu, že je dobré být člověkem.

Přeložil Milan Glaser SJ
Česká sekce Vatikánského rozhlasu

Pondělí 25. 2. 2013: 6:05 Octava dies (708. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:35 Přejeme si... 6:50 Ochmelená story 7:00 Terra Santa News: 20. 2. 2013 7:20 Putování modrou planetou: Mexiko 8:00 Post Scriptum s P. Andrejem Valachem 8:15 Jak potkávat svět s Vítem Kašpaříkem 9:35 Léta letí k andělům (48. díl): Ilja a Věra Rackovi 10:00 NOEkreace (171. díl) 10:10 Klapka s... (56. díl): Zdeňkem Zichou 11:10 Svět ze hřbetu koně 11:40 Sedmihlásky: Hastrmani 11:45 Ovce.sk: Ohňostroj 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Arka Noego: Koncert naděje (2. část) 13:20 Národní park Podjíví – povodí Klaperova potoka (10. díl) 13:40 Octava dies (708. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 14:10 Doma jsem tam, kde se lidé mají rádi 14:30 Hudební magazín Mezi pražci 15:15 P. Aleš Opatrný 16:00 Godzone magazín 16:30 Ukrajinská naděje 17:00 NOEparáda (205. díl) [L] 18:10 Salesiánský magazín [P] 18:25 Sedmihlásky: Hastrmani 18:30 Ovce.sk: Hrubokr 18:40 Bulharsko: Život ve skrytosti 19:20 Sandra 19:30 Přejeme si... 19:45 Život koncilu 20:00 Milovať až do zabudnutia 20:50 Včely a Ludia 21:00 Na koberečku [P] 21:10 Kurzy Alfa 21:30 P. Marek Orko Vácha – O modlitbě 23:00 Octava dies (708. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:35 Kulatý stůl: Zločiny komunismu 1:05 Poslech Radia Proglas.

Úterý 26. 2. 2013: 6:05 Salesiánský magazín 6:20 Závěrečný galakonzert festivalu Moravské Budějovice 7:45 Kurzy Alfa 8:00 Poselství svatých: Bernadette Soubirous 8:10 Outdoor Films s Marianem Jiřím Huskem (13. díl) 9:45 Octava dies (708. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 10:15 P. Marek Orko Vácha – O modlitbě 11:45 Sedmihlásky: Hastrmani 11:50 Ovce.sk: Hrubokr 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Hudební okénko (2. díl) 12:40 Život koncilu 12:50 Podobnoství (6. díl): Místa na hostině 13:20 Dana & Přátelé (6. díl) 13:50 Putování modrou planetou: Mexiko 14:25 Kulatý stůl: Zločiny komunismu 16:00 Přejeme si... 16:15 Se salesiány na jihu Madagaskaru: Boží lid 16:40 Strom života 17:05 Dětská Bible 17:20 Léta letí k andělům (48. díl): Ilja a Věra Rackovi 17:40 Terra Santa News: 20. 2. 2013 18:00 Noelnd (63. díl) 18:30 Ovce.sk: Ruky hore 18:35 Sedmihlásky: Hastrmani 18:40 Hermie a přátelé: Dát nebo brát? 19:10 NOEkreace (171. díl) 19:20 Charita Ostrava a Hospic sv. Lukáše 19:30 Ochmelená story 19:40 Zpravodajské Noeviny: 26. 2. 2013 [P] 20:00 Živě s biskupem: tentokrát s Františkem Václavem Lobkowiczem [L] 21:05 Síla evangelia 21:40 Zpravodajské Noeviny: 26. 2. 2013 22:00 Kultura života – Bioetika: Paliativní medicína [P] 22:30 Vyšehradská zastavení 22:45 Doma jsem tam, kde se lidé mají rádi 23:10 Přejeme si... 23:25 Post Scriptum s P. Andrejem Valachem 23:45 Cvrlikání: Poutníci 0:50 Poslech Radia Proglas.

Středa 27. 2. 2013: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 26. 2. 2013 6:20 P. Aleš Opatrný 7:00 Godzone magazín 7:30 Včely a Ludia 7:40 Loď Boží 8:10 Ceferino Jiménez Malla – Cikán v nebi 8:40 Život koncilu 8:50 Naše Prémontré 9:50 Salesiánský magazín 10:05 Pohádka o valašských frgálových princeznách 10:15 Poselství svatých: Bernadette Soubirous 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Milovať až do zabudnutia 12:55 Bulharsko: Život ve skrytosti 13:40 Post Scriptum s P. Andrejem Valachem 13:55 NOEparáda (205. díl) 14:55 Na koberečku 15:05 Zpravodajské Noeviny: 26. 2. 2013 15:20 Poodří – mokřady mezinárodního významu České republiky 16:05 Octava dies (708. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 16:35 Salesiáni na Haiti 17:05 V posteli POD

NEBESY (4. díl) 18:00 Studentská mše svatá z ostravsko-opavského biskupství [L] 18:50 Sedmihlásky: Hastrmani 18:55 Bible pro nejmenší: Na počátku... 19:05 Církevní gymnázium německého řádu Olomouc 19:10 NOEkreace (171. díl) 19:20 Terra Santa News: 27. 2. 2013 [P] 19:40 Přejeme si... [P] 20:00 BET LECHEM – vnitřní domov (16. díl): Jan Mráz 20:15 Prof. Jan Palouš, DrSc. – Hvězdy ve vesmíru [P] 21:30 NOEkreace (171. díl) 21:40 Modra 22:05 Hudební magazín Mezi pražci 22:45 Generální audience papeže Benedikta XVI. 23:15 Národní park Podjíví – povodí Klaperova potoka (10. díl) 23:35 Závěrečný galakonzert festivalu Moravské Budějovice 1:00 Poslech Radia Proglas.

Čtvrtek 28. 2. 2013: 6:05 Bulharsko: Život ve skrytosti 6:45 BET LECHEM – vnitřní domov (16. díl): Jan Mráz 7:00 Hudební okénko (2. díl) 7:35 Doma jsem tam, kde se lidé mají rádi 8:00 Kultura života – Bioetika: Paliativní medicína 8:30 NOEkreace (171. díl) 8:40 O kom o čem: Profesor Rudolf Haša 9:05 Přejeme si... 9:20 10 let poté 9:55 Ochmelená story 10:10 Kulatý stůl: Zločiny komunismu 11:40 Sedmihlásky: Hastrmani 11:45 Bible pro nejmenší: Na počátku... 12:00 Poslech Radia Proglas [L] 12:05 Terra Santa News: 27. 2. 2013 12:25 Závěrečný galakonzert festivalu Moravské Budějovice 13:55 Milovať až do zabudnutia 14:45 Zpravodajské Noeviny: 26. 2. 2013 15:00 Vyšehradská zastavení 15:20 Podobnoství (7. díl): Nebeská hostina 15:50 Dana & Přátelé (7. díl) 16:25 Outdoor Films s Marianem Jiřím Huskem (13. díl) 18:00 Hermie a přátelé: Dát, nebo brát? 18:25 Sedmihlásky: Hastrmani 18:30 Bible pro nejmenší: Adam a Eva 18:40 Putování modrou planetou: Mexiko 19:15 Život koncilu [P] 19:30 Budu pomáhat: Cukrárna Cukrárna: Obecně prospěšná společnost – cukrárna Cukrárna 19:40 Zpravodajské Noeviny: 28. 2. 2013 [P] 20:00 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (71. díl) [L] 21:25 Putování po evropských kláštích: Trapistický klášter ve Vitorchiano, Itálie 22:00 Post Scriptum s P. Janem Vechetou [P] 22:20 Octava dies (708. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 22:50 Sandra 23:05 Ich bin: Já jsem 0:05 Zpravodajské Noeviny: 28. 2. 2013 0:20 Poselství svatých: Bernadette Soubirous 0:30 Vietnam – zlatá klec 0:45 Novoroční setkání Taizé v Římě 1:00 Poslech Radia Proglas.

Pátek 1. 3. 2013: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 28. 2. 2013 6:20 NOEparáda (205. díl) 7:20 Putování modrou planetou: Mexiko 7:55 Drslavice 8:05 Strom života 8:30 Sme ich rodina 8:40 NOEkreace (171. díl) 8:50 Prof. Jan Palouš, DrSc. – Hvězdy ve vesmíru 10:05 Na koberečku 10:15 Milovať až do zabudnutia 11:05 Národní park Podjíví – povodí Klaperova potoka (10. díl) 11:20 Salesiánský magazín 11:40 Sedmihlásky: Hastrmani 11:45 Bible pro nejmenší: Adam a Eva 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Přejeme si... 12:20 Anděl, který padá 13:10 Život koncilu 13:20 BET LECHEM – vnitřní domov (16. díl): Jan Mráz 13:40 Arka Noego: Koncert naděje (2. část) 14:50 Včely a Ludia 15:00 Křížová cesta z Lurd 15:20 Bulharsko: Život ve skrytosti 16:05 Zpravodajské Noeviny: 28. 2. 2013 16:20 Ceferino Jiménez Malla – Cikán v nebi 16:50 Živě s biskupem: tentokrát s Františkem Václavem Lobkowiczem 17:50 Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži 18:05 Loď Boží 18:30 Bible pro nejmenší: Potopa 18:35 Sedmihlásky: Hastrmani 18:45 Terra Santa News: 27. 2. 2013 19:05 Putování po evropských kláštích: Trapistický klášter ve Vitorchiano, Itálie 19:35 Svatohostýnská Hubertská pouť 19:45 Hornolidečko – Valašská Senice 20:00

Kulatý stůl: Nenarozený život 21:30 Přejeme si... 21:45 Na koberečku 22:00 Nedělní čtení: 3. neděle postní [P] 22:30 Outdoor Films s Marianem Jiřím Huskem (13. díl) 0:05 Podobnoství (7. díl): Nebeská hostina 0:35 Dana & Přátelé (7. díl) 1:05 Poslech Radia Proglas.

Sobota 2. 3. 2013: 6:05 Hornolidečko – Valašská Senice 6:15 Post Scriptum s P. Janem Vechetou 6:35 Podobnoství (7. díl): Nebeská hostina 7:05 Dana & Přátelé (7. díl) 7:35 Sandra 7:45 BET LECHEM – vnitřní domov (16. díl): Jan Mráz 8:00 Noelnd (63. díl) 8:30 Sedmihlásky: Hastrmani 8:35 Hermie a přátelé: Dát, nebo brát? 9:05 NOEparáda (205. díl) 10:05 V posteli POD NEBESY (4. díl) 10:55 Ohlédnutí za Celostátním setkáním mládeže Žďár 2012 (24. díl): Nedělní mše svatá – udílení svátosti bířmování, závěr mše svaté i celého programu [P] 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. 12:10 Zpravodajské Noeviny: 28. 2. 2013 12:25 Přejeme si... 12:40 Nedělní čtení: 3. neděle postní 13:15 Kultura života – Bioetika: Paliativní medicína 13:45 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (71. díl) 15:05 NOEkreace (171. díl) 15:15 Pro vita mundi (15. díl): Vratislav Švéda 16:10 Terra Santa News: 27. 2. 2013 16:30 Hornolidečko – Valašská Senice 16:40 Poselství svatých: Bernadette Soubirous 16:50 Ochmelená story 17:00 Živě s biskupem: tentokrát s Františkem Václavem Lobkowiczem 18:05 CHKO Křivoklátsko-Vůznice, Týřov-Oupořský potok, Lánská obora (11. díl) 18:25 Sedmihlásky: Hastrmani 18:30 Bible pro nejmenší: Potopa 18:45 Vietnam – zlatá klec 19:00 Hudební magazín Mezi pražci [P] 19:45 Pohádka o valašských frgálových princeznách 20:00 Hlubinami vesmíru [P] 20:45 O kom, o čem: Vlastimila Češková [P] 21:10 Putování modrou planetou: Venezuela 21:50 Cesta k andělům (50. díl): Veronika Sedláčková 22:40 Vlci v Lužici 23:10 Budu pomáhat: Cukrárna Cukrárna: Obecně prospěšná společnost – cukrárna Cukrárna 23:20 P. Aleš Opatrný 0:05 Arka Noego: Koncert naděje (2. část) 1:15 Poslech Radia Proglas.

Neděle 3. 3. 2013: 6:15 Loď Boží 6:40 Drslavice 6:50 Život koncilu 7:00 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (71. díl) 8:20 Včely a Ludia 8:30 Hudební magazín Mezi pražci 9:10 BET LECHEM – vnitřní domov (16. díl): Jan Mráz 9:25 Kultura života – Bioetika: Paliativní medicína 10:00 Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži 10:10 Kaplička pana Zemana 10:30 Mše svatá z kostela sv. Václava s farností Morkovice [L] 11:45 Na koberečku 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] 12:20 Zpravodajský souhrn týdne [P] 13:10 Hudební okénko (3. díl) [P] 13:50 Cesta k andělům (50. díl): Veronika Sedláčková 14:40 Budu pomáhat: Cukrárna Cukrárna: Obecně prospěšná společnost – cukrárna Cukrárna 14:50 Prof. Jan Palouš, DrSc. – Hvězdy ve vesmíru 16:05 Poselství svatých: Papež Jan XXIII. 16:15 NOEkreace (172. díl) [P] 16:25 Hermie a jeho přátelé: Milo, bezbožná kudlanka nábožná [P] 16:55 Sedmihlásky: Keď si ty taký krajčír 17:00 Noelnd (63. díl) 17:30 V posteli POD NEBESY (4. díl) 18:20 Ohlédnutí za Celostátním setkáním mládeže Žďár 2012 (24. díl): Nedělní mše svatá – udílení svátosti bířmování, závěr mše svaté i celého programu 19:20 15 let Diecézní charity ostravsko-opavské 19:40 Přejeme si... [P] 20:00 Octava dies (709. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 20:30 Má vlast: Kroměříž 22:00 Živě s biskupem: tentokrát s Františkem Václavem Lobkowiczem 23:00 Nedělní čtení: 3. neděle postní 23:30 Život koncilu 23:40 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. 0:05 Zpravodajský souhrn týdne 0:55 Poslech Radia Proglas.

Liturgická čtení

Neděle 24. 2. – 2. neděle postní

1. čt.: Gn 15,5-12.17-18
 Ž 27(26),1.7-8a.8b-9abc.13-14
 Odp.: 1a (*Hospodin je mé světlo a má spása.*)
 2. čt.: Flp 3,17-4,1
 Ev.: Lk 9,28b-36
Slovo na den: Zjevili se ve slávě a mluvili o jeho smrti.

Pondělí 25. 2. – ferie

1. čt.: Dan 9,4b-10
 Ž 79(78),8.9.11+13
 Odp.: srov. Ž 103(102),10a
 (*Nejednej s námi podle našich hříchů, Hospodine!*)
 Ev.: Lk 6,36-38
Slovo na den: Nesud'te, nezavrhuje.

Úterý 26. 2. – ferie

1. čt.: Iz 1,10.16-20
 Ž 50(49),8-9.16bc-17.21+23
 Odp.: 23b (*Kdo žije správně, tomu ukázu Boží spásu.*)
 Ev.: Mt 23,1-12
Slovo na den: Skutky dělají jen proto, aby se ukázali.

Středa 27. 2. – ferie

1. čt.: Jer 18,18-20
 Ž 31(30),5-6.14.15-16
 Odp.: 17b (*Zachraň mě, Hospodine, svou slitovností.*)
 Ev.: Mt 20,17-28
Slovo na den: Velmoži dávají cítit svou moc.

Čtvrtek 28. 2. – ferie

1. čt.: Jer 17,5-10
 Ž 1,1-2.3.4+6
 Odp.: Ž 40(39),5a (*Blaze tomu, kdo svou naději vložil v Hospodina.*)
 Ev.: Lk 16,19-31
Slovo na den: Umřel i boháč.

Pátek 1. 3. – ferie

1. čt.: Gn 37,3-4.12-13a.17b-28
 Ž 105(104),16-17.18-19.20-21
 Odp.: 5a (*Pamatujte na divy, které učinil Hospodin.*)
 Ev.: Mt 21,33-43.45-46
Slovo na den: Výtěžek.

Sobota 2. 3. – ferie

1. čt.: Mich 7,14-15.18-20
 Ž 103(102),1-2.3-4.9-10.11-12
 Odp.: 8a (*Hospodin je milosrdný a milostivý.*)
 Ev.: Lk 15,1-3.11-32
Slovo na den: Zabít vykrmené tele.

Římskokatolická farnost Tábor-Klokoty a obláti Panny Marie Neposkvrněné zvou na Malý cyklus SPIRITUALITA PRO VŠEDNÍ DEN s P. Martinem Sedloněm OMI. Termín 3. přednášky cyklu je **2. 3. 2013. Program:** 13.30-16.00 promluva v domě Emauzy, 16.00 zpívané klokotské hodinky, 16.30 růženec, 17.00 mše svatá.

Ve Křtinách v sobotu 9. března 2013 se v 16 hodin pomodlíme staroslovanský AKATIST. Před ním bude růženec a po něm svatě přijímání. Zpíváme nebo naslouchat budeme ve vytápěné kapli. Připomeneme si tím, že už od Karla IV., Otce vlasti, se 9. března slavil svátek obou bratří – sv. Cyrila a Metoděje. Po Akatistu následuje beseda a bude připraveno i něco na zahrátí. Zveme všechny cyrilometodějské čtenáře do míst, kde oba bratři s velkou pravděpodobností křtili naše předky.

VERITÉ
 Konviktská 16, 110 00 Praha 1
UNIKÁTNÍ POUŤ NA KYPR A DO TURECKA V ROCE 2013

Centrum VERITÉ vyhláší první unikátní pouť na Kypr a do Turecka od 14. do 22. května 2013. Po několika výzkumných cestách a ve spolupráci s kyperským arcibiskupem jsme našli všechna místa, kde působil Pán Ježíš. Dále navštívíme domek Panny Marie v Efesu. Protože tato místa nejsou známá většině teologů, bude Ježíšův pobyt přiblížen pomocí nahrávek. V brzké době už zřejmě taková pouť nebude možná pro vojenské události a náboženský útlak. Celková cena pouti je 19.800 Kč + 270 €. Jsou ještě volná místa, přihlaste se co nejdříve! Náplň pouti je na internetu www.verite.cz, sekce Cestovní agentura.

Program a přihlášku pošleme poštou nebo e-mailem. Adresa: Centrum VERITÉ, Konviktská 16, 110 00 Praha 1. E-mail: cestovka@verite.cz. Dotazy: 222 324 617.

Milujte se! – vyšlo 24. číslo

Hlavním tématem 24. čísla časopisu **Milujte se!** je příběh šestnáctileté Anky Kolesárové, která dala přednost smrti před ztrátou čistoty. Po přečtení jejího příběhu si někdo jistě řekne – fanatismus! Ano, pokud se díváme na událost očima člověka, který veškerou svou naději skládá do přítomného času, pro nějž smrtí vše končí a který dobré a zlé hodnotí jen podle toho, co to jemu samému bezprostředně „vynese“ v následujících okamžicích, pak musí Ančino jednání nutně šokovat... A právě proto má její příběh takový význam. Nabourává nám zvytý pohled, který je ovlivněn naším okolím a který s tím, jak věci vidí Bůh, nemá mnoho společného. Ani v tomto čísle nechybí svědectví. Mnohé jistě potěší a povzbudí články o tom, jak věřící člověk může prožívat nemoc, jiné zaujmou citáty významných osobností a kromě jiných i rozhovor o duchovním vedení.

Časopis si můžete objednat e-mailem redakce@milujte.se nebo na adrese redakce: Náměstí 20, 671 03 Vranov nad Dyjí • tel. 515 296 384. Dosud vyšlá čísla najdete na www.milujte.se.

Lipový kříž – Společnost pro kulturní identitu Vás zve na přednášku Mgr. Petra Bahnika VLIV ŠKOLSKÝCH SYSTÉMŮ NA FORMOVÁNÍ GENERACÍ, která se bude konat v úterý 5. března 2013 v 18 hodin v sále 318, 3. patro, Český svaz vědeckotechnických společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

23. ÚNORA – 2. BŘEZNA 2013

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 24. 2.		PO 25. 2.		ÚT 26. 2.		ST 27. 2.		ČT 28. 2.		PÁ 1. 3.		SO 2. 3.	
Antifona	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	270	300	271	300	272	301	271	300	272	301	271	300	272	301
Antifony	313	348	935	1046	950	1062	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132
Krátké čtení a zpěv	313	349	317	353	321	357	324	360	327	364	331	368	334	372
Antifona k Zach. kantiku	313	349	317	353	321	357	324	361	328	365	331	368	334	372
Prosby	314	349	318	354	321	357	325	361	328	365	331	369	335	372
Závěrečná modlitba	314	350	318	354	322	358	325	362	328	365	332	369	335	373
Modlitba během dne:														
Hymnus	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302
Antifony	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Krátké čtení	314	350	318	354	322	358	325	362	329	366	332	369	335	373
Závěrečná modlitba	314	350	318	354	322	358	325	362	328	365	332	369	335	373
Nešpory:														
	SO 23. 2.													
Hymnus	268	297	268	297	268	298	269	299	268	298	269	299	268	298
Antifony	311	347	316	351	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126
Kr. čtení a zpěv	311	347	316	352	319	355	323	359	326	363	330	367	333	370
Ant. ke kant. P. M.	312	348	316	352	320	356	323	359	327	363	330	367	333	371
Prosby	312	348	316	352	320	356	323	360	327	364	330	367	333	371
Záv. modlitba	314	350	314	350	318	354	322	358	325	362	328	365	332	369
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

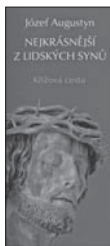
Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

NEJKRÁSNEJŠÍ Z LIDSKÝCH SYNŮ • KŘÍŽOVÁ CESTA

Józef Augustyn • Z polštiny přeložila Jindra Hubková

Pobožnost křížové cesty s meditacemi polského jezuita, osvědčeného autora duchovní literatury.

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 90x200 mm, 32 stran, 49 Kč*

SVOBODA BOŽÍCH DĚTÍ • LECTIO DIVINA NAD LISTEM GALAŤANŮM

Silvano Fausti • Z italského přeložil Jaroslav Brož, Th.D., S.S.L.

List Galaťanům napsal apoštol Pavel z Makedonie pravděpodobně mezi roky 48 a 57. Je adresován křesťanům pohanského původu v oblasti střední Anatólie. Nedlouho po Pavlově odchodu z Galacie začali mezi zdejšími křesťany působit noví hlasatelé evangelia, kteří kromě víry v Krista ukládali pokřtěným také povinnost obřizky a zachování mojžišského Zákona. Pavel v dopise ostře reaguje na tyto „novoty“, které popírají hodnotu Kristova díla spásy.

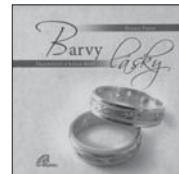
*Paulínky
Brož., 134x204 mm, 288 stran, 285 Kč*

BARVY LÁSKY • MANŽELSTVÍ A KRÁSA BOŽÍ *Bruno Forte • Z italského přeložil David Vopřada*

Autor se obrací na manželské páry a na ty, kteří se na manželství připravují, a představuje jim, jak se jejich vzájemná láska může neustále prohlubovat a růst, když ji budou prožívat podle vzoru Nejsvětější Trojice. Nápaditými fotografiemi ilustrovaná knížka v pevné vazbě může být vhodným dárkem ke svatbě i k výročí svatby.

*Paulínky
Váz., 145x145 mm, křídový papír, 96 stran, 249 Kč*

VSTUPUJI V NEPOZNANÉ *JoHanka Patáková*

Sbírka básní sestry Hany Johanky Patákové (*1976), která vystudovala střední zdravotnickou školu a následně pracovala v Popelínově centru v Brně-Bohunicích. Po vstupu do Kongregace milosrdných sester III. řádu sv. Františka pod ochranou sv. Rodiny vykonávala rozličné profese, nejdéle pracovala jako vychovatelka na internátě pro studentky středních škol. O svých básních říká: „Básně jsem psala v těžkých chvílích svého života, byly mou komunikací s nejbližšími i hledáním místa v Božím plánu. Doufám, že pro spřízněné duše budou povzbuzením v těžkostech života – vědomím, že je nás víc, kdo hledáme a stále ztrácíme...“

*Paulínky
Váz., 120x170 mm, 80 stran, 120 Kč*

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzertní týdeník Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.